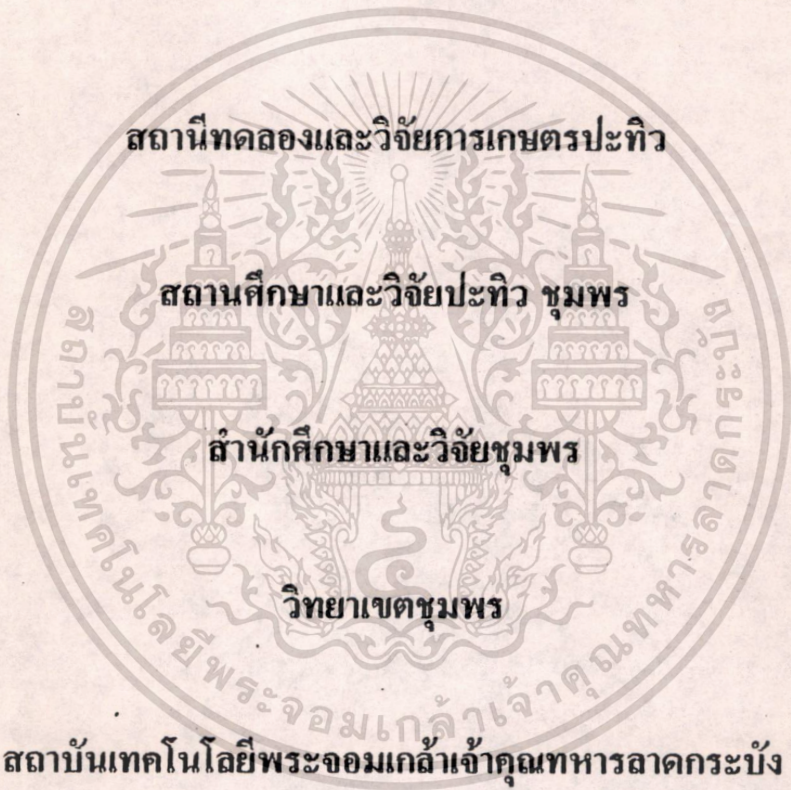

รายงานข้อเท็จจริง
ความเป็นมาและปัญหาเกี่ยวกับ

รวบรวมและเรียบเรียง โดย

RCH
L6
395
K5
7451

รศ.ดร.วิทยา บัวเจริญ

เลขหมู่.....
เลขทะเบียน..... 33817
วัน, เดือน, ปี 15 ก.ย. 2542

พฤศจิกายน 2538

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คำปรารภ

ข้อเท็จจริงที่ผมจะนำมาเสนอต่อท่านผู้อ่านชาว สจล. นี้ เป็นข้อมูลที่ผมได้รวบรวมมาจากคำบอกเล่าของบุคคลต่าง ๆ ที่ผมได้เกี่ยวข้อง จากเอกสารที่เป็นตัวหนังสือที่มีอยู่ และจากที่ผมได้เข้าไปสัมผัสด้วยตนเอง การที่ผมต้องนำสารคดีข้อเท็จจริงมาเผยแพร่ก็เพราะได้ตระหนักดีว่า มีสมาชิกชาว สจล. จำนวนมาก ยังไม่มีความเข้าใจเกี่ยวกับงานของชมพรมากพอและดีพอ มีหลายท่านเข้าใจไปในทางผิด ๆ และมีหลายท่านมีความคิดเห็นในทางลบและมีอคติต่องานของชมพรเป็นอย่างมาก แต่ก็มีหลายท่านที่เข้าใจหรือพยายามที่จะเข้าใจ และพยายามที่จะให้ความช่วยเหลืองานของชมพรมมาโดยตลอด ดังนั้นเพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ถี่และถูกต้องมากยิ่งขึ้น หรืออาจจะยังสับสนมากขึ้นไปอีกก็ไม่อาจจะทราบได้ ผมจึงได้เขียนรายงานข้อเท็จจริงนี้ขึ้นมา โดยมุ่งหวังอย่างยิ่งว่า เมื่อผู้มีใจเป็นธรรมและรักงานการพัฒนาชนบท มีจิตมุ่งมั่นที่จะสร้างชื่อเสียงของสถาบันฯ ให้กว้างขวางและก่อให้เกิดประโยชน์ต่อสังคมภูมิภาค และมีเวลาพอที่จะสละให้กับงานของชมพรได้บ้าง เมื่อได้อ่านรายงานข้อเท็จจริงนี้แล้ว จะได้มองภาพของชมพรได้ชัดเจนและถูกต้องมากยิ่งขึ้น

เนื้อหาที่ผมเขียนนี้อาจจะไปกระทบบุคคลบางท่านบ้าง ก็ต้องขอเรียนให้ทราบว่าเพราะเป็นข้อเท็จจริงในระบบของการพัฒนางาน ซึ่งถ้าหาก ได้อ่านอย่าง ใจเป็นธรรมและด้วยใจรักที่จะพัฒนาสถาบันฯ ของเราโดยจริงใจแล้ว ผมเห็นว่ากลับจะเป็นประโยชน์ต่อท่านผู้นั้นเสียอีก ผมขอขอร้องอีกครั้งหนึ่งว่าผมเขียนรายงานข้อเท็จจริงนี้ขึ้นมาเพื่อให้ท่านผู้อ่านชาว สจล. ที่มีใจรักจริงต่อ สจล. ได้รับทราบข้อเท็จจริงและเพื่อเป็นการกระตุ้นปลุกจิตสำนึกให้ตื่นและลุกขึ้นมาช่วยกันพัฒนาและสร้างชื่อเสียงให้กับ สจล. ที่รักของพวกเราให้เกรียงไกรไปในทางที่ดีที่เป็นประโยชน์ต่อสังคมและประเทศชาติโดยส่วนรวม

ผมต้องขอขอบคุณทุกท่านที่ได้ให้ข้อมูลและรายละเอียดต่าง ๆ ซึ่งผมได้นำมาใช้สำหรับเขียนรายงานข้อเท็จจริงนี้ ขอขอบคุณทุกท่านที่มีส่วนช่วยให้การจัดทำรายงานข้อเท็จจริงนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี และขอขอบคุณล่วงหน้ามายังทุกท่านที่เมื่อได้อ่านรายงานข้อเท็จจริงนี้แล้ว ได้เกิดความคิดที่จะช่วยกันพัฒนาสถาบันฯ ของเราให้เจริญก้าวหน้าไปในทางที่ดี

รศ.ดร.วิทยา บัวเจริญ

พฤศจิกายน 2538

1. การเลือกพื้นที่และการได้มาของพื้นที่

ในปี พ.ศ. 2525 ท่านรองศาสตราจารย์ ดร. โทศล เพ็ชรสุวรรณ อธิการบดีของสถาบันฯ ในขณะนั้น ได้มีความคิดที่จะหาที่สำหรับรองรับการขยายตัวของสถาบันฯ โดยอาจจะขยายไปตั้งหน่วยงานประเภทสถานีวิจัย หรืออาจจะขยายไปตั้งเป็นวิทยาเขตขึ้นมา ความคิดดังกล่าวนี้เป็นความคิดที่ดีและเป็นความคิดของคนที่รักความก้าวหน้าและมองเห็นประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต เมื่อคิดได้ตั้งนั้นท่านก็เริ่มมองหาที่ บังเอิญท่านเป็นคนจังหวัดชุมพร และบังเอิญที่น้องชายของท่านคือคุณธีรพันธ์ เพ็ชรสุวรรณ ได้รับเลือกเป็น ส.ส. จังหวัดชุมพร และบังเอิญไปกว่านั้นคือ ท่านอดีตรองประธานสภา คุณประมวล กุลมาตย์ ท่านเป็นอดีต ส.ส. ชุมพร ที่รักที่จะสร้างสถานศึกษามาก ด้วยความบังเอิญมากมายอย่างนั้น ท่าน ดร. โทศล ก็เลยตัดสินใจจะขยายงานไปที่จังหวัดชุมพร โดยมีคุณธีรพันธ์ น้องชายของท่านเป็นหัวหน้าหรือเป็นทางเครื่องให้ จากนั้นท่าน ดร. โทศล ก็เรียนท่านอาจารย์ธีรพันธ์ ธรรมศาสตร์ ซึ่งก็บังเอิญเป็นคนชุมพร และเป็นอาจารย์อยู่คณะเทคโนโลยีการเกษตร มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรเวศน์บุรีรัมย์ เป็นฝ่ายมาเร็วหรือมาใช้ ทำการสำรวจพื้นที่ที่จะไปขยายงานของ สจล. ทั้งนี้

ก็มีวาทะอยู่พักใหญ่ ที่ว่ามีก็เพราะว่ามีทิศทางแต่ไม่รู้ว่าจะเดินไปอย่างไร อย่างที่ภาษาอังกฤษเขาว่า "like a chicken with head cut-off" นั่นแหละครับ แต่ก็เป็นการมีวาทะที่ชัดเจนและน่าสนใจอย่างยิ่ง ในที่สุดก็เสาะไปที่ป่าสงวนแห่งชาติ ป่าหนองไข่น้ำและป่าชุมโค ซึ่งขึ้นอยู่กับตำบลชุมโค อำเภอปะทิว พื้นที่ดังกล่าวนี้อยู่ในความดูแลของกรมป่าไม้ พื้นที่ประมาณ 12,224 ไร่ ประกาศเป็นป่าสงวนแห่งชาติมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2517 จนถึงปี พ.ศ. 2526 คุณกิตติพงษ์ สัตถิรกุล ซึ่งขณะนั้นเป็นนายอำเภอปะทิว ท่านได้ทราบเรื่องท่านก็ให้ความช่วยเหลือเข้าร่วมทำการสำรวจพื้นที่ด้วย ท่านนายอำเภอ กิตติพงษ์ ท่านจบรัฐศาสตรบัณฑิต หรือสิ่งตีพิมพ์ที่ 1 (รุ่นท่านพิศาล มูลศาสตร์สาทร) ท่านเป็นคนรักชมบท รักการทำงาน มีความสนุกและมีความสุขกับการทำงานให้ราชการมากกว่าลาภยศที่ท่านจะได้รับ

ท่านนายอำเภอ กิตติพงษ์ ได้กรุณาเล่าถึงสภาพและเหตุการณ์ในขณะนั้นให้ฟังว่า ท่านดีใจมากที่สถาบันเทคโนโลยี จะมาสร้างมหาวิทยาลัย จะมาเปิดการเรียนการสอนที่ป่ากันดารอย่างนี้ พื้นที่ป่าสงวนฯ ที่สถาบันฯ จะเข้าไปใช้ประโยชน์เหนือกว่าไร่นั้น เป็นป่าที่มีไม้ใหญ่มากมาย เวลากลางวันจะมีช้างและสัตว์ป่าออกมาหากินให้เห็น มีการลักลอบตัดไม้ทำลายป่ากันอยู่ตลอดเวลา ที่สำคัญท่านเล่าว่า ในปี พ.ศ. 2526 มีราษฎรอาศัยอยู่เพียง 37 ครอบครัวเท่านั้น ผมไม่ทราบว่ามีข้าราชการบางรายและราษฎรกลุ่มที่บุกรุกป่าสงวนฯ และคอยต่อต้านการทำงานของสถาบันฯ ได้กล่าวอ้างว่า พวกเขาซึ่งมีจำนวนกว่า 300 ครอบครัว ได้อยู่มานานแล้ว ไม่ทราบว่าเขาได้อ้างอย่างหน้าด้าน ๆ ได้อย่างไร โททกทั้งเพ และเลวทั้งแก๊งค์

ท่านนายอำเภอ กิตติพงษ์ ได้กรุณาเล่าให้ฟังอีกว่า ในปี พ.ศ. 2526 ท่าน ดร. โทศล พร้อมด้วยคุณธีรพันธ์ และอาจารย์จากสถาบันฯ (ไม่ทราบว่าท่านใดบ้าง) ได้มาตรวจสอบสถานที่โดยได้นำชาวญี่ปุ่นไปด้วย ไปร้อง ไร่ ไร่ อะริกาโตะโกโซมัส กันที่ชุมพร แล้วก็พากันไปทานปลาติบ เซซามิ กันด้วย ท่านเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

นายอำเภอท่านเล่าด้วยอารมณ์สนุกสนานมาก เล่าด้วยความยินดี ด้วยความภาคภูมิใจ และด้วยความหวังที่สถาบันฯ จะไปเปิดการเรียนการสอนระดับมหาวิทยาลัยที่นั่น

ทั้งหมดข้างต้นเป็นคำบอกเล่าเหตุการณ์เมื่อปี พ.ศ.2526 หรือเมื่อประมาณ 12 ปีที่แล้วมา ซึ่งจากคำบอกเล่าของท่านอดีตนายอำเภอกิตติพงษ์ สัตริกุล เหตุการณ์ในปี พ.ศ.2526 สามารถจะสรุปได้ดังนี้

1. สถาบันฯ ได้มาสำรวจเพื่อหาพื้นที่สำหรับการขยายงานของสถาบันฯ คือจะมีการขยายการสอนในระดับมหาวิทยาลัยที่จังหวัดชุมพร พื้นที่ที่สถาบันฯ ได้กำหนดไว้คือ พื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติ ป่าหนองไขท่งวัวแล่น และป่าชุ่มโค ตำบลชุมโค อำเภอปะทิว จังหวัดชุมพร พื้นที่ประมาณหมื่นสองพันกว่าไร่
2. ป่าสงวนฯ แปลงดังกล่าวในปี พ.ศ.2526 ยังเป็นป่าไม้ที่อุดมสมบูรณ์ และมีราษฎรอาศัยอยู่เพียง 37 ครอบครัวเท่านั้น
3. ท่านอาจารย์ ดร.โกศล เพ็ชรสุวรรณ ได้นำอาจารย์ของสถาบันฯ และชาวญี่ปุ่น ไปสำรวจดูพื้นที่ ไปร่อง ไร่ ไร่ อารีกาโต๊ะโกไซม์ส และร่วมรับประทานปลาดิบเซซามิที่ชุมพร ซึ่งคุณกิตติพงษ์ สัตริกุล นายอำเภอปะทิวขณะนั้น และชาวอำเภอปะทิวมีความมั่นใจและยินดีอย่างยิ่งที่สถาบันฯ จะไปเปิดการศึกษาในระดับอุดมศึกษาที่อำเภอปะทิว จังหวัดชุมพร
4. การคมนาคมจากถนนหลักระหว่างจังหวัดแยกเข้าอำเภอปะทิว จนถึงสถานที่ที่จะจัดตั้งหน่วยงาน มีความทุรกันดาร การเดินทางลำบากมาก
5. การดำเนินงานในระยะแรกจะให้คณะเทคโนโลยีการเกษตร เป็นหัวหน้าบุกเบิกดำเนินงานไปก่อน เมื่องานดีมีความพร้อมและความเจริญ คณะอื่น ๆ ก็จะมาต่อไป

2. การดำเนินงานในช่วงเวลาก่อนเกิดพายุไต้ฝุ่นเกย์

ในปี พ.ศ.2528 โดยมติ ค.ร.ม. เมื่อวันที่ 3 มิถุนายน 2528 ได้มีมติให้กรมป่าไม้ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์การเกษตร อนุญาตให้สถาบันฯ เข้าใช้ประโยชน์ในพื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติ ป่าหนองไขท่งวัวแล่น และป่าชุ่มโค ตำบลชุมโค อำเภอปะทิว จังหวัดชุมพร รวม 2 ป่า พื้นที่ประมาณ 11,224 ไร่ เพื่อจัดตั้งสถานศึกษาและสถานีวิจัยปะทิว ในการจัดตั้งสถานศึกษาและสถานีวิจัยปะทิว สถาบันฯ มีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อเป็นสถานีวิจัยและพัฒนาทางวิชาการสาขาต่าง ๆ ของสถาบันฯ ได้แก่ทางวิศวกรรมศาสตร์ เทคโนโลยีการเกษตร วิทยาศาสตร์ และภูมิสถาปัตยกรรมศาสตร์
2. เป็นการพัฒนาทรัพยากรของจังหวัดและประเทศชาติ
3. เป็นการขยายความเจริญและการพัฒนาทางวิชาการออกสู่ชนบท

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้ในเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่ออนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สถาบันฯ เมื่อได้รับอนุญาตให้เข้าใช้ประโยชน์ในพื้นที่ป่าสงวนฯ ก็ไม่รอช้ารีบดำเนินการตั้งต่อไปทันที

1. แต่งตั้งอาจารย์จีระพันธ์ ธรรมเศวต จากคณะเทคโนโลยีการเกษตรทำหน้าที่รับผิดชอบการดำเนินงานและการจัดตั้งหน่วยงาน
2. ทำการปักเสาหินแสดงหลักเขต และป้ายไม้แสดงหลักฐานการได้รับอนุญาต เสาหลักเขตเป็นเสาปูนหล่อ ขนาด 30 ซม. ปักสูงจากผิวดิน 1.50 เมตร และมีป้ายไม้แสดงหลักฐานได้รับอนุญาตทุก ๆ ระยะ 500 เมตร
3. ทำการปักป้ายแสดงซึ่งหน่วยงาน โดยใช้ชื่อว่า "สถานีทดลองและวิจัยปะทิว" และได้เรียนเชิญ ๗๗ นายปรีดา พัฒนฐาบุตร รมต.ทบวงฯ ในขณะนั้นไปเป็นประธานเปิดป้าย นายปรีดา พัฒนฐาบุตร พร้อมด้วยท่าน ดร. โกศล และคณะอาจารย์ที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนนักการเมืองและผู้มีเกียรติ ได้เดินทางไปยังจังหวัดชุมพร เป็นประธานทำการเปิดป้าย "สถานีทดลองและวิจัยปะทิว" เมื่อวันที่ 13 กรกฎาคม 2528 ในวันเปิดป้ายนั้นชาวบ้านได้เล่าให้ฟังว่า ทั้ง ๗๗ นายปรีดา และท่าน ดร. โกศล ได้กล่าวปราศรัยต่อหน้าชาวบ้านและแขกผู้มาเปิดป้ายว่า ในปี พ.ศ. 2531 สถาบันฯ จะมาเปิดการเรียนการสอนแน่นอน ตอนที่ชาวบ้านเล่าให้ผมฟังนั้นเป็นปี พ.ศ. 2537 คือประมาณ 10 ปีต่อมา ชาวบ้านเขาได้บอกว่าจะบัดนี้ยังไม่เห็นแว่วว่าจะมีการเรียนการสอนเลย อาคารเรียนสักหลังก็ยังไม่เห็นมี สงสัยจะพูดโกหกไปวัน ๆ หนึ่งเสียมากกว่า เขาคงจะหมายถึง ๗๗ นายปรีดา และโดยเฉพาะสถาบันฯ พูดโกหกหลอกลวงพวกเขาทั้งนั้น

เมื่อเริ่มเปิดป้าย ก็เริ่มทำงาน เมื่อเริ่มทำงานก็เริ่มมีปัญหา เมื่อมีปัญหาที่ต้องมีการแก้ไข เมื่อทำการเปิดป้ายเสร็จเรียบร้อย สถาบันฯ ก็มอบหมายให้อาจารย์จีระพันธ์เป็นผู้รับผิดชอบดำเนินการ อาจารย์จีระพันธ์ก็ไม่รอช้าเริ่มทำการขอเงินปรับปรุงพื้นที่ทันทีเช่นกัน เริ่มตั้งแต่ปรับพื้นที่พร้อมเริ่มปลูกยางพาราก่อน จากนั้นก็ตามด้วยปาล์มน้ำมัน ขณะที่ทำงานปรับปรุงพื้นที่ก็มีราษฎรที่บุกรุกพื้นที่บางรายมาคอยขัดขวาง คอยตัดโค่น ถอน และเผาซากพารา และปาล์มน้ำมันอยู่เสมอ ราษฎรพวกที่ขัดขวางเขาอ้างว่าพวกเขาอยู่มาก่อนสถาบันฯ สถาบันฯ ไม่มีตัวตนไม่ใช่หน่วยราชการ เป็นแต่เพียงนายทุนปลูกยางพาราและปาล์มน้ำมัน และพวกเขาจะใช้วิธีเก่า ๆ ที่มักจะได้ผล คือการเข้าซื้อรวมตัวกันประท้วงในเดือนกันยายน 2528 โดยยื่นหนังสือผ่าน ส.ส. ถึงผู้ว่าราชการจังหวัดชุมพร ถึงรัฐมนตรี ถึงนายกรัฐมนตรี และหนักข้อถึงขนาดถวายฎีกาต่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเลยทีเดียว ผลจากการสำรวจตรวจสอบของคณะกรรมการ โดยมีท่านปลัดจังหวัดชุมพรเป็นประธานคณะทำงาน ในปี พ.ศ. 2529 ทางคณะกรรมการสรุปออกมาว่ามี 179 ครอบครัว สมควรจะได้รับ的帮助เหลือ เป็นอย่างไรบ้างครับ ก็ปี 2526 คุณกิตติพงษ์ ท่านได้บอกอย่างชัดเจนว่า มีเพียง 37 ครอบครัวเท่านั้น นี่ป่าเข้าไปตั้ง 179 ครอบครัวแล้วอ้างเสียด้วยว่ามาอยู่ก่อนสถาบันฯ มาขอใช้พื้นที่ ใคร โกหกกันแน่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แม้ว่าทางราชการ โดยท่านปลัดจังหวัดชุมพร เป็นประธานคณะกรรมการสำรวจจะประกาศยอมรับ 179 ครอบครัว ว่าสมควรจะได้รับการช่วยเหลือก็ตาม ใคร ๆ ก็ต้องนึกว่าทางราชการผ่อนปรนมากขนาดนี้ เรื่องน่าจะจบลงได้ เปลา่หรือกรับเรื่อง ไม่จบเพราะราษฎรพวกที่บุกรุกป่าสงวนกลุ่มหนึ่ง นำโดยนายธงชัย วัดละเลียด (ซึ่งจำไว้ให้ตีนะครีบ ที่สุดแห่งความชั่วจริง ๆ สำหรับคนนี้) โดยมีข้าราชการและนายทุน (ชั่ว ๆ และเลวทราม) บางคนหนุนหลังอยู่ อ้างว่าผลการสำรวจไม่ถูกต้องเป็นธรรมดา นายธงชัยคนนั้นชอบอ้างความถูกต้องและเป็นธรรมอยู่เสมอ แต่โดยแท้จริงแล้ว เขาไม่เคยเข้าใจเลยว่าคำจำกัดความหรือความหมายของคำว่าถูกต้องเป็นธรรม คืออะไร เขาคิดและเชื่อเพียงอย่างเดียวว่า ถ้าเขาพอใจนั่นคือความถูกต้องเป็นธรรม ไม่ว่าจะเป็นการฝ่าฝืนกฎหมาย การกระดัดสัตว์ หรือการกระทำที่เลวทรามอย่างไร ถ้าหากเขาโดยเฉพาะตัวเขาพอใจ ถือว่าเป็นการถูกต้องและเป็นธรรมทั้งนั้น และสุดท้ายคนนี้ได้ดำและกล่าวหาสถาบันฯ ในทางเสียหายมาโดยตลอด แล้วแบบนั้นชาว สจล. ยังจะหุดห่วยยอมมันอยู่อีกหรือ

เมื่อมีการโต้แย้งก็ต้องมีการสอบสวนสิทธิ์ แต่การหาข้อยุติได้เป็นไปโดยอาศัยหลักของกฎหมายและศีลธรรมแต่อย่างใด ชาวบ้านกลุ่มของนายธงชัย ได้ใช้วิธีการที่เลวทรามปฏิบัติต่อสถาบันฯ มาโดยตลอด กล่าวคือได้พาพวกจากที่อื่นมาบุกรุกเพิ่มจำนวนครอบครัวและพื้นที่ ทำการซื้อขายที่ป่าสงวนฯ หารายได้กันอย่างสนุก และได้กระทำการเผาต้นยางพาราและปาล์มน้ำมันที่สถาบันฯ ได้ปลูกเอาไว้ ผมจะขอยกตัวอย่างการขูดเงินงบประมาณในปี 2530 อาจารย์จิระพันธุ์ ได้ขออนุมัติไว้ดังนี้

(1) งบประมาณสำหรับการปลูกยางพาราและปาล์มน้ำมันแปลงใหม่ 250 ไร่

(2) งบประมาณสำหรับการปลูกซ่อมยางพาราและปาล์มน้ำมันที่ถูกเผา จำนวน 80 ไร่

จะเห็นว่าในแต่ละปีต้น ไม้ของสถาบันฯ ได้ถูกทำลายไปด้วยน้ำมือของกลุ่มคนชั่วเท่าไร เงินงบประมาณซึ่งมาจากภาษีอากรของคนไทย และความเหนื่อยยากที่พวกเราต้องปลูก ได้ถูกคนชั่วพวกนี้ทำลายไปเท่าใด

นอกจากนี้คนชั่วเหล่านี้ยังได้ไปจ้าง นสพ. ฉบับหนึ่ง ให้ลงข่าวในทางที่เสื่อมเสียต่อสถาบันฯ และจะดำเนินคดีอาญากับท่าน ดร. โกศล ในข้อหาเป็นหัวหน้านายทุนบุกรุกที่ชาวบ้าน ผมได้อ่านหนังสือจากทนายความของ นสพ. ฉบับนั้น มาถึงท่าน ดร. โกศล แล้ว ผมหัวเราะและขบขันยิ่งกว่าได้ดู V.D.O. ของพวกตลกตามคาเฟ่เสียอีก เพราะมันตลกและทุเรศสันติที่ผู้บุกรุกจะแจ้งความดำเนินคดีอาญาต่อเจ้าหน้าที่สถาบันฯ ซึ่งเป็นเจ้าของที่ ในข้อหาว่าเจ้าของที่บุกรุกที่ของผู้บุกรุก ผมว่าไม่ว่าศาลไหนรวมทั้งศาลโคเฟงของท่านเป่าด้วย ถ้าหากบ้านจรัลฟองก็เห็นจะต้องยุบหรือเผาศาลนั้นทิ้งได้แล้ว และพาดูพิพากษาคาลนั้นไปทำการตรวจสอบความรู้ทางกฎหมายและระบบประสาทเสียใหม่ ตำรวจรายไหนรับแจ้งความก็ควรจะไปตรวจสอบประสาทและความรู้ทางกฎหมายเช่นกัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

อาจารย์จ๊ะระพันธ์ เห็นท่าจะไม่ดีก็เรียนให้ท่าน ดร.โกศล ได้ทราบ ท่าน ดร.โกศล ก็ไม่รอช้า รีบแจ้งให้จังหวัดชุมพรได้ทราบ และได้อนุมัติวงเงินเพื่อช่วยเหลืองานของอาจารย์จ๊ะระพันธ์เพิ่มขึ้นทันทีเช่นกัน ในปี พ.ศ.2529 สถาบันฯ ได้รับความช่วยเหลือจากกรมชลประทาน ช่วยขุดอ่างเก็บน้ำขนาดความจุกล้านลูกบาศก์เมตร ให้ 1 อ่าง ให้ชื่อว่า "อ่างเก็บน้ำคลองวัดนาย" ขุดมาตั้งแต่ปี 2529 จนกระทั่งปี 2538 ก็ยังไม่สามารถจะนำน้ำมาใช้ได้อย่างเต็มที่ เพราะรอบ ๆ อ่างเก็บน้ำ ชาวบ้านได้บุกรุกยึดที่ไว้หมดแล้ว จะเป็นด้วยสาเหตุใดที่ฝ่ายสถาบันฯ ไม่เข้ายึดพื้นที่รอบอ่างเพื่อการครอบครองอ่างเก็บน้ำไว้ ผมไม่ทราบเหตุผล เรื่องนี้ต้องไปเรียนถามท่านอาจารย์จ๊ะระพันธ์นะคะ

พ.ศ.2530 ได้รับงบประมาณสร้างอาคารปฏิบัติการภาคสนาม 1 หลัง ขนาด 8 x 40 เมตร และบ้านพักข้าราชการ ระดับ 3-5 1 หลัง พร้อม ๆ กันนี้ ได้มีผู้ใจดี 3 ราย คือ คุณเสนาะ เหล็กแก้ว คุณเรียง เหล็กแก้ว และคุณสมปอง เพชรศิริ ได้ร่วมกันบริจาคที่ดินติดชายทะเล และแนวถนนไป เชื่อมกับแปลงป่าลุ่มน้ำมัน พื้นที่รวมกันประมาณ 20 ไร่ เพื่อใช้สำหรับปลูกสร้างอาคาร บ้านพัก และถนนเข้าแปลง

พ.ศ.2531 ทางคณะเทคโนโลยีการเกษตร ได้เริ่มส่งนักศึกษาออกไปฝึกงานภาคสนามที่ชุมพร เป็นกลุ่มแรก ที่จริงจะว่าไปฝึกงานก็ไม่น่าจะถูกต้องนัก น่าจะใช้ว่า ฝึกสอนและช่วยกันถากหญ้าแปลงยางพาราและป่าลุ่มน้ำมัน น่าจะถูกต้องมากกว่า เพราะจากข้อมูลที่ได้รับการบอกเล่ามา ได้เล่าให้ฟังว่า แดดร้อนมาก นักศึกษาของสถาบันฯ ส่วนใหญ่ไม่เคยได้ทำงานกลางแดดมาก่อน ก็เลยออกอาการขี้แยไปตาม ๆ กัน อาจารย์ที่ควบคุมก็ขี้แย เพราะกลางวันก็ไม่ค่อยจะหลบแดด กลางวันก็เลยตาปริบและเพื่อย บางท่านหลบแดดกลับมานอนกลางวันก็มี ส่วนนักศึกษาพออาจารย์ ผลอกีหลบ เข้าพุ่มไม้หลังที่โคนต้นไม้ก็มี บางรายไม่รู้เรื่อง ไปหลบกินใบกระท่อมเข้าไป ก็เลยเมาใบกระท่อมกลับอาคารที่พักไม่ถูกก็มี เพื่อนฝูงต้องช่วยกันหิ้วกลับอาคาร

พอเอ่ยถึงเรื่องการฝึกงาน ก็เลยมีเรื่องที่จะเล่าให้ฟังคือ ชาวบ้าน (คนแก่) ที่ผมได้ไปพูดคุยด้วย เขาบอกว่าพวกนักศึกษาที่มาฝึกงาน ทำงานไม่ค่อยไหวกัน ทำเดี๋ยวเดี๋ยวก็เข้าร่วมแล้ว พวกอาจารย์ที่มาคุมงานเดี๋ยวเดี๋ยวก็หายไปไหนไม่รู้ พอตอนกลางคืนก็ตั้งวงก๊งกันอยู่ที่ชายหาด สงสัยจะมาเที่ยวและพักผ่อนกันมากกว่าจะมาทำงาน เขาว่ามาอย่างนี้ไม่ทราบว่าจริงอย่างไร ก็ลองถามอาจารย์ที่อยู่ในเหตุการณ์ตอนนั้นก็แล้วกันนะคะ

ยางพาราและป่าลุ่มน้ำมันก็ปลูกกันต่อไป ในขณะเดียวกันก็ต้องทำการขุดดินที่ถูกตัดบ้าง เผาบ้าง ทำกันไปอยู่อย่างนี้ งบประมาณจะเสียหายไปอย่างไรก็ช่างมัน จนกระทั่งปี พ.ศ.2532 ได้ทำการปลูกยางพาราไปได้ประมาณ 500 ไร่ และป่าลุ่มน้ำมัน 300 ไร่ พอถึงเดือนพฤศจิกายน 2532 ก็เกิดพายุไต้ฝุ่นเกย์พัดเข้าชุมพร ทำลายต้นไม้เสียหายหมด บ้านพักพังกว้างหลัง อาคารปฏิบัติการส่วนของหลังคาเสียหายเกือบทั้งหมด จึงนับได้ว่าพายุไต้ฝุ่นเกย์ก่อให้เกิดความเสียหายอย่างใหญ่หลวงต่องานของชุมพร และต่อราษฎรในแถบนั้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. การดำเนินงานในช่วงหลังพายุไต้ฝุ่นเกย์

พายุไต้ฝุ่นเกย์ได้ก่อให้เกิดความเสียหายต่องานของสถาบันฯ ที่ชุมพรเป็นอย่างมาก แต่สิ่งหนึ่งที่น่าจะเป็นผลดีต่อสถาบันฯ ก็คือ บ้านเรือนและต้นไม้ของราษฎรที่บุกรุกป่าสงวนฯ ของสถาบันฯ ก็ถูกทำลายเสียหายหมดเช่นกัน ซึ่งในสภาพเช่นนี้ถ้าทางสถาบันฯ จะได้ใช้สติปัญญาและระดมกำลังกันผลักดันและดำเนินการโดยยึดหลักศีลธรรมและกฎหมายควบคู่กันแล้ว ปัญหาราษฎรบุกรุกก็น่าจะจบสิ้นไปตั้งแต่ตอนนั้นแล้ว คงจะไม่ยืดเยื้อมาจนกระทั่งปัจจุบัน แต่สถาบันฯ ก็ไม่ได้ดำเนินการอะไรที่ชัดเจนดังที่ผมได้กล่าวไว้แต่ตอนต้นแล้วว่า มีความคิดแต่ไม่มีทิศทาง

เมื่อสถาบันฯ ไม่ได้ดำเนินการอะไรที่ชัดเจนและโดยฉับพลัน ขณะเดียวกันการช่วยเหลือของทางราชการต่อราษฎรที่ประสบภัยพิบัติก็เริ่มขึ้น มีการให้วัสดุก่อสร้าง เงิน และจัดที่ให้อยู่ชั่วคราว คราวนี้แหละเจ้าประคุณเอ๋ยจาก 179 ครอบครัว ไม่รู้ว่าแท้มาจากไหนอีก เพราะพอหลังจากพายุไต้ฝุ่นเกย์ ก็มีการอ้างสิทธิ์การบุกรุกถือครองเพิ่มเป็นกว่า 350 ครอบครัว ที่สำคัญคือ มีการออกเลขที่บ้านให้เสียด้วยก็สนุกเขาละ ได้มีผู้เล่าให้ฟังว่า ผู้ใหญ่บ้านกับกำนันไม่ออกเลขที่บ้านให้ เพราะผิดกฎหมาย แต่ผู้ยิ่งใหญ่ประจำอำเภอท่านก็ได้ใช้อำนาจจัดการให้เรียบร้อย เพราะฉะนั้นพวกราษฎรที่บุกรุกจึงนิยมยกย่องท่านผู้ใหญ่ท่านนั้นราวกับพ่อมปีปาน ที่จริงท่านน่าจะเป็นหัวหน้าโจรสลัดเสียมากกว่า เป็นข้าราชการระดับสูงแท้ ๆ ยังชักชวนให้คนทำผิดกฎหมายอย่างชัดเจนเสียอีก เขาว่ากันว่าท่านผู้ใหญ่คนนี้มีผลประโยชน์ได้เสียในพื้นที่ป่าสงวนฯ ด้วย จริงเท็จอย่างไรไปถามอาจารย์จรูญพันธ์ ก็แล้วกัน เพราะท่านอยู่ในเหตุการณ์

ในปี พ.ศ. 2533 หลังจากพายุไต้ฝุ่นเกย์สงบลงพร้อมกับพืชผลในแปลงถูกทำลายหมด สถาบันฯ ก็จัดสรรงบประมาณสร้างบ้านพักขึ้นมาใหม่แทนหลังเก่าที่พังไป ทำการซ่อมอาคารปฏิบัติการภาคสนาม ทำการปลูกยางพาราขึ้นมาใหม่อีก 500 ไร่ และปาล์มน้ำมัน 300 ไร่ ในปี พ.ศ. 2533 ถือได้ว่าเป็นปีทองของชุมพร เพราะสถาบันฯ ได้หันมาสนใจและเริ่มดำเนินงานอย่างจริงจัง และมีกลุ่มบุคคลเข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องมากขึ้น คือ

1. สถาบันฯ ได้ทำเรื่องไปถึงทบวงมหาวิทยาลัย ขอบรรจุการจัดตั้งหน่วยงานใหม่คือ "สถานศึกษาและวิจัยชุมพร" สังกัดสำนักงานอธิการบดี มีฐานะเทียบเท่ากองไว้ในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 7 (2535-2539)

2. เมื่อสถาบันฯ ได้ทำเรื่องขอจัดตั้ง "สถานศึกษาและวิจัยชุมพร" เสนอต่อทบวงฯ แล้วสถาบันฯ ก็ได้มีคำสั่ง ที่ 48/2533 ลงวันที่ 3 กรกฎาคม 2533 แต่งตั้งคณะกรรมการวางแผนการดำเนินงานของสถานศึกษาและวิจัยชุมพร คณะกรรมการประกอบด้วย

(1) ดร. โกศล เพ็ชรสุวรรณ	ประธานกรรมการ
(2) ดร. ศุภชัย รตโนภาส	รองประธานกรรมการ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผู้แทนจากคณะเทคโนโลยีการเกษตร 6 คน

- (3) อาจารย์วิชัย ศุภลักษณ์ กรรมการ
- (4) ดร. จุฑารัตน์ เศรษฐกุล กรรมการ
- (5) อาจารย์จุฑารัตน์ เศรษฐกุล กรรมการ
- (6) อาจารย์สมยศ เดชภีรัตน์มงคล กรรมการ
- (7) อาจารย์นิกร ประจง กรรมการ
- (8) อาจารย์จำลอง ปรามแก้ว กรรมการ

ผู้แทนจากคณะต่าง ๆ คณะละ 1 คน

- (9) อาจารย์สุจินต์ ดันดีพิสิฐกุล (คณะวิทยาศาสตร์) กรรมการ
- (10) อาจารย์สมจิตต์ กล้ากลิ่น (คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม) กรรมการ
- (11) อาจารย์นิตินิชาญ ปลื้มอารมณ์ (คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์) กรรมการ
- (12) อาจารย์เกษม อมันตกุล (คณะวิศวกรรมศาสตร์) กรรมการ
- (13) อาจารย์จรัสพันธ์ุ ชรรรมเศวต (คณะเทคโนโลยีการเกษตร) กรรมการและเลขานุการ

3. สถาบันฯ ได้มอบหมายให้คณะเทคโนโลยีการเกษตร เสนอแผนและงบประมาณสำหรับการจะไปเปิดสอนที่จังหวัดชุมพร คณะเทคโนโลยีการเกษตร ซึ่งขณะนั้น ดร.เกษม สร้อยทอง เป็นคนเบ็ด ก็ไม่รอช้าเช่นกัน จัดทำแผนและงบประมาณเสนอต่อสถาบันฯ ทั้งที่ ในวันที่ 25 กันยายน 2533 แผนที่เสนอเป็นแผนการเปิดสอนระดับปริญญาตรี หลักสูตรต่อเนื่อง 2 ปี ในสาขาเทคโนโลยีการผลิตพืช เทคโนโลยีการผลิตสัตว์ และอุตสาหกรรมเกษตร โดยเสนอของบประมาณสำหรับการเปิดสอน 3 สาขา ในวงเงิน 527,352,760 บาท แยกเป็น

- (1) สำนักงานคณบดีวิทยาเขตชุมพร 219,143,820 บาท
- (2) ภาควิชาเทคโนโลยีการผลิตพืช วิทยาเขตชุมพร 87,289,000 บาท
- (3) ภาควิชาเทคโนโลยีการผลิตสัตว์ วิทยาเขตชุมพร 155,069,940 บาท
- (4) ภาควิชาอุตสาหกรรมเกษตร วิทยาเขตชุมพร 65,850,000 บาท

จะเห็นได้ว่า ปี พ.ศ. 2533 เป็นปีทองของสถานศึกษาและวิจัยชุมพรจริง ๆ แต่ก็ไม่ทราบว่าเป็นปีทองคำ ปีทองเหลือง หรือปีทองซบกันแน่ เพราะที่ท้าวหัวไคร้และท้าวรายร่ำรวยงามมาก แต่เวลาชกทำไม่ถึงไม่ได้เรื่องก็ไม่ทราบ ท่านผู้อ่านก็ลองพิจารณากันดูนะครับ

1. ทบวงได้มีหนังสือตอบกลับมาให้ความเห็นชอบในการขอจัดตั้ง "สถานศึกษาและวิจัยชุมพร" และให้บรรจุไว้ในแผนฯ 7 แต่ขอให้เปลี่ยนแปลงปรับปรุงเป็น "สถานีทดลองและวิจัยทางเกษตร" เป็นหน่วยงานสังกัดอยู่ในคณะเทคโนโลยีการเกษตร มีฐานะเทียบเท่าภาควิชา สถาบันฯ ไม่ยอมรับ จึงทำเรื่องอุทธรณ์ไปใหม่ คราวนี้ขอใช้ชื่อใหม่เป็น "สำนักศึกษาและวิจัยชุมพร" มีฐานะเทียบเท่าคณะ คือที่เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แรกขอไปให้มีฐานะเทียบเท่ากอง แต่ทบวงฯ ให้ลดชั้นมาเทียบเท่าภาควิชา เลยขอไปใหม่ให้ใหญ่ขึ้นกว่า เดิมอีกเป็นเทียบเท่าคณะ ททบวงฯ เกิดใจดีขึ้นมายอมให้บรรจุการจัดตั้ง "สำนักศึกษาและวิจัยชุมชน" มีฐานะเทียบเท่าคณะ บรรจุไว้ในแผนฯ 7 ก็ตกลงดีเหมือนกัน จากจุดเริ่มแรกเปิดป้ายเป็น "สถานีทดลองวิจัย ปะทิว" ยังไม่ทันจะได้ทำการทดลองวิจัยอะไรเลยก็เปลี่ยนเป็น "สถานศึกษาและวิจัยชุมชน" ยังไม่ทันจะได้ตั้งชื่อก็เปลี่ยนเป็น "สำนักศึกษาและวิจัยชุมชน" อีก เขาเรียกว่าเต็บโตในครรรค์ ซึ่งในตอนหลังจะยิ่งโตมากขึ้นไปอีก

2. คณะกรรมการที่ได้จัดตั้งขึ้นมา 13 ท่าน ตามคำสั่งที่ 48/2533 ในปัจจุบันมีรายชื่ออยู่ใน คณะกรรมการชุดใหม่ (คำสั่ง 004/2537) เพียง 2 ท่าน คือ อาจารย์สมจิตต์ และอาจารย์จรัสพันธุ์ ส่วนที่เหลืออีก 11 ท่าน ขณะนี้ก็ยังคงทำงานอยู่ที่สถาบันฯ ยกเว้นท่าน ดร. โกศล เพียงท่านเดียวที่ได้ขอลาออกจากสถาบันฯ ไปแล้ว แต่ท่านก็ยังมาช่วยเป็นอาจารย์พิเศษอยู่ ที่แปลกคือการทำงานที่ไม่ต่อเนื่อง และไม่มีข้อมูลเอาไว้มอบคณะกรรมการชุดหลังได้ศึกษาเลย (เรียกว่าคณะกรรมการชุดหลังต้องไปชุดและค้นหาเอาเองเกือบทั้งสิ้น) และกรรมการชุดที่ 48/2533 นี้ ปัจจุบันก็ยังไม่มีคำสั่งยกเลิกแต่อย่างใด เพียงแต่เลิกกันไปเอง และที่แปลกมากไปกว่านี้ก็คือ มีกรรมการหลายท่านไม่ทราบว่าพื้นที่ของสถาบันฯ ที่ชุมชนอยู่ที่ไหน และไปทำอะไรไว้บ้าง เรื่องมันก็เลยยุ่งเหยิงมาจนกระทั่งปัจจุบัน

3. เรื่องแผนการจัดการสอนที่ชุมชน 3 ภาควิชา ที่ท่าน ดร. เกษม ได้เสนอไว้ สถาบันฯ ได้นำเสนอต่อรัฐบาลของ ฯพณฯ พลเอกชาติชาย แต่เมื่อรัฐบาลของท่านถูกคณะ ร.ส.ช. ขับไล่ออกไปเสียก่อน เรื่องการจัดการสอนที่ชุมชนก็ต้องระงับไปเพราะไม่ได้รับงบประมาณ ก็เป็นเรื่องปกติธรรมดา แต่ที่ไม่ปกติธรรมดาก็คือ ผมเห็นแต่หนังสือนำเงิน 527 ล้านบาทเท่านั้น ติดต่อกับ ดร. เกษม เพื่อขอรายละเอียดของโครงการ ดร. เกษม ก็บอกว่าไม่มีให้คณะ ไปหมดแล้ว ติดต่อกับคณะเทคโนโลยีการเกษตร ก็ได้รับคำตอบว่าไม่ทราบ ไม่มี ติดต่อกับสถาบันฯ ทราบว่าในปีนั้นงานชุมชนขึ้นอยู่กับกองบริการการศึกษา ก็ติดต่อกับกองบริการการศึกษา ก็ได้รับคำตอบว่าไม่ทราบ ไม่มี จนกระทั่งปัจจุบันก็ยังหาไม่ได้ ใครทราบว่ายู่ที่ไหน ก็ขอความกรุณาส่งไปให้ที่กองแผนงานด้วยเถอะครับ อย่างน้อยจะได้ตรวจสอบดูว่าในการวางแผนเปิดสอน 3 สาขาวิชานั้น เขาใช้ฐานะอะไรเป็นตัวพิจารณา และก็ขอความกรุณาจากคณะเทคโนโลยีการเกษตร ช่วยกรุณาค้นหาให้หน่อยเถอะครับ อย่างน้อยก็นึกว่าช่วยคณะกรรมการที่จะจัดทำแผนการจัดตั้งวิทยาเขตชุมชน ได้มีข้อมูลเพื่อประกอบการพิจารณา ก็แล้วกันนะครับ

ในปี พ.ศ. 2534 ราษฎรที่บุกรุกพื้นที่ซึ่งบุกรุกหนักขึ้น และเนื่องจากประชาธิปไตยตั้งต้องเบ่งบาน การร้องเรียนก็มีมากขึ้น ทางสถาบันฯ ก็ขาดคนลงไปทำงาน ก็พอดีกรมการbinพาณิชย์ ต้องการพื้นที่จะสร้างสนามบิน ทางจังหวัดชุมพรก็เลยทำเรื่องขอแบ่งพื้นที่ของสถาบันฯ ประมาณ 5,000 ไร่ สถาบันฯ โดยท่าน ดร. โกศล อธิการบดีในขณะนั้น ก็ไม่รอช้ารีบยกให้ทันที เพราะเล็งเห็นประโยชน์ที่จะเกิดขึ้น 2 ประการคือ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1. เมื่อสนามบินสร้าง ก็จะต้องมาเจอกับปัญหาราษฎรบุกรุกพื้นที่ เช่นเดียวกับที่สถาบันฯ กำลังประสบอยู่ ดังนั้นเมื่อ 2 หน่วยงานมาร่วมปัญหาเดียวกันก็จะได้ร่วมแรงร่วมใจกันต่อสู้กับราษฎรบุกรุก 2 แรงแฉียงชันน่าจะดีและได้ผลมากกว่า หัวเดียวกระเทียมลีบหรือกระเทียมโทนแน่นอน เรียกว่าเข้าตำราคนเดียวหัวหาย สองคนสู้ตาย

2. เมื่อสนามบินสร้างเสร็จ อาจารย์ของสถาบันฯ ก็จะได้เดินทางไปมาได้สะดวก เพราะสนามบินอยู่ติดกับสถาบันฯ การเรียนการสอนก็น่าจะทำได้ง่ายขึ้น ปัญหาเรื่องอาจารย์จะไปช่วยสอนที่ชุมพวงก็น่าจะน้อยลง หรือหมดปัญหาไป

เมื่อแบ่งพื้นที่ให้สนามบินไป 5,000 ไร่แล้ว สถาบันฯ จึงเหลือที่อีกประมาณ หกพันกว่าไร่ ผลจากการจะสร้างสนามบิน และการจะสร้างมหาวิทยาลัย ทำให้ราษฎรผู้บุกรุก ข้าราชการและนายทุน ชั่ว ๆ ที่ชอบซื้อขายที่ดินป่าสงวนฯ มีการบุกรุกซื้อขายกันหนักยิ่งขึ้น ต้นไม้ของสถาบันฯ ที่ปลูกไว้ซึ่งถูกทำลาย ทั้งฟัน ทั้งเผาอีกมากขึ้น อาจารย์จีระพันธ์ เริ่มหมดแรงไปตามวัยของท่าน คณะอาจารย์ที่ได้ตั้งไว้เป็นคณะกรรมการก็ไปบ้างไม่ไปบ้าง และที่ไปที่ทางงานบ้าง ไปเพียงแต่เที่ยวเล่นสนุกเท่านั้นบ้าง ก็สนุกชาวบ้านเขาละ มีการประท้วงขวางการทำงาน ขัดขวางการพัฒนาของสถาบันฯ สารพัดทุกรูปแบบ ในที่สุดจังหวัดก็ใช้หลักรัฐศาสตร์ (ไม่ทราบว่ามีใครแต่ง) ตั้งกรรมการขึ้นมาสำรวจตรวจสอบอีก

การตรวจสอบคราวนี้มาแบบใหม่อีก คือจากเดิมกำหนดให้ราษฎรเพียงแต่อาศัยทำกินไปพลาง ๆ ก่อน จนกว่าสถาบันฯ จะต้องมาใช้ประโยชน์ ราษฎรพวกนี้จะต้องย้ายออกไป เปลี่ยนเป็นแบ่งพื้นที่ออกเป็น 3 ส่วน ส่วนแรกประมาณ 5,000 ไร่ ใช้สร้างสนามบิน ส่วนที่สองประมาณ 3,500 ไร่ สถาบันฯ เอาไปสำหรับการจัดตั้งสำนักศึกษาและวิจัยชุมพวง และส่วนที่สามอีกประมาณ 3,000 ไร่ ให้ ส.ป.ก. จัดสรรให้แก่ราษฎร

ในปี พ.ศ. 2535 คณะกรรมการได้ทำเรื่องเสนอ ฯพณฯ นายอานันท์ ปันยารชุน ฯพณฯ นายอานันต์ เห็นชอบตามที่คณะกรรมการแก้ไขปัญหาราษฎรบุกรุกป่าสงวนฯ เสนอ จึงได้มีบัญชามอบหมายให้ ส.ป.ก. ดำเนินการจัดรูปแผนผังที่ดิน มอบหมายให้ รพช. ทำถนนลาดยางมะตอย 15 ก.ม. และมอบหมายให้การไฟฟ้าทำการปักเสาและพาดสายตามแผนผังแม่บท เรื่องมันก็น่าจะจบลงได้ แต่ก็ไม่จบเพราะเจ้าเก่าคือ นายธงชัย วัตละเอียด โดยการหนุนหลังของข้าราชการ (ชั่ว) และนายทุน (ชั่ว) บางราย นำราษฎรเข้าขัดขวาง ส.ป.ก. ไม่สามารถจะปักหมุดหลักได้ รพช. ทำถนนไปได้ประมาณ 5 ก.ม. ต้องหยุดทำ เพราะถูกบังคับให้ทำผิดจากแบบ ถนนที่ต้องคอดหลบเลี้ยงบ้านของผู้มีอิทธิพลและอันธพาล และต้องทำตามที่นายธงชัย และพวกบงการสั่งการ ตำรวจก็ไม่กล้าจับ เพราะมีผู้มีอิทธิพลคอยบงการอยู่ เจ้าหน้าที่ของสถาบันฯ เองก็มีวลหลบร้อนอยู่ที่กรุงเทพฯ ไม่ไปดูแลตอน รพช. ก่อสร้างถนน ฝ่ายบ้านเมืองก็กลัว mob ผิดกฎหมายที่มีเพียงไม่ถึง 100 คน นายธงชัย และพวกถือโอกาสให้ร้ายป้ายสีสถาบันฯ เป็นการใหญ่ พูด่าง ๆ คือยำใหญ่จนและเป็นโจกเลย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

พวกนายธงชัย ได้กล่าวหาว่า สถาบันฯ ไม่มีตัวตน เป็นเพียงบริษัทของนายทุนเท่านั้น พวกที่อ้างตนว่าเป็นอาจารย์หรือเจ้าหน้าที่ของสถาบันฯ ก็ไม่ได้ทำงานจริงจิงอะไร มาเพื่อหาประโยชน์ส่วนตัวมาเที่ยว และเสกฟลุ๊กกันเท่านั้น บ้านพักข้าราชการของสถาบันฯ ที่ชายทะเลก็ทำเป็นช่องไว้ผสมพันธุ์เพื่อสนุกกันเท่านั้นเอง พวกเขากล่าวหาสถาบันฯ และพวกเราไว้อย่างนี้ ผมฟังแล้วยังสะอึกเลย และได้โต้พวกเขากลับไปว่า ที่พูดนี้ไหน อาจารย์คนไหน เขาก็ไม่ตอบ พูดแต่เพียงว่าอย่าให้เขาบอกเลย ผมก็ได้ว่าไม่บอกแล้วจะรู้และไปถามเขาถูกได้อย่างไร อย่างกล่าวหาฝ่ายเดียวซิ ไหนว่ากล่าวพูดความจริงเพื่อความเป็นธรรมและถูกต้องไฉน หรือเพียงพูดเพื่อความมัน เพียงแต่กล่าวหาว่าสถาบันฯ ไม่มีตัวตน เป็นบริษัทนายทุนมาหาประโยชน์ ก็ผิดแล้ว โทษทั้งเพ พวกท่านบุกรุกป่าสงวนฯ มันผิดทั้งกฎหมายและศีลธรรมอยู่แล้ว ยิ่งพวกบุกรุกเพื่อขาย ยิ่งเลวหนัก พวกที่จนจริง ๆ เท่าที่ตรวจสอบดูมีไม่กี่ราย มีแต่นายทุนเกือบทั้งนั้น พอผมโต้กลับเขาก็เงยและหัน ไปพูดเรื่องอื่น ๆ ต่อไปอีก

ก็อยากจะเรียนบอกต่อชาว สจล. ทุกท่านเพื่อได้รับทราบเอาไว้ เรื่องที่มันวุ่นวายเสียชื่อเสียงของสถาบันฯ ก็เพราะพวกเราเองที่ไม่ช่วยกัน ชำร่วยบางกรณีกลับจะทำร้ายตนเอง เสียอีก ชาวบ้านเขาถึงมองสถาบันฯ ในภาพลบ และเป็นข้ออ้างหรือช่องทางของพวกโจรป่าทั้งหลายจะให้ร้ายป้ายสีได้ แต่สิ่งหนึ่งที่ผมรู้สึกเศร้าใจอย่างมาก เพราะมันเป็นบันทึกปรากฏอยู่ในรายงานการประชุมของจังหวัดชุมพร ครั้งที่ 6/2535 เมื่อวันที่ 24 พฤศจิกายน 2535 ในรายงานการประชุม บันทึกการประชุมได้รายงานไว้ว่า "เจ้าหน้าที่ของสถาบันฯ ที่ไม่ได้เข้าร่วมประชุมมี อ. จีระพัทธ์ อ. ธวัชชัย อ. สมยศ และ อ. จำลอง" ผู้เข้าร่วมประชุมท่านหนึ่ง (ขอสงวนนาม) ได้กล่าวในที่ประชุมว่า "ในการประชุมที่มีเรื่องสำคัญเกี่ยวกับสถาบันฯ ปรากฏว่ากรรมการของสถาบันฯ ไม่ค่อยเข้าร่วมประชุม และที่สำคัญ ผู้ที่เข้าร่วมประชุม เมื่อถูกถามอะไรก็ตอบไม่ได้ และตัดสินใจอะไรไม่ได้เลย" เขาพูดติดใจในที่ประชุมและเป็นบันทึกการประชุมไว้อย่างนี้ ข้อเท็จจริงผมเชื่อว่าอาจารย์ทั้ง 4 ท่าน คงไม่ได้คิดจะหลบหนีการประชุมแต่อย่างใด แต่อาจเป็นเพราะมีภารกิจโดยเฉพาะด้านการสอนมาก หรืออาจจะได้รับหนังสือเชิญประชุมโดยกระชั้นหัน จึงขออนุมัติเดินทางไปประชุมไม่ทัน ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าเห็นใจทุกเรื่อง แต่คนนอกเขาจะทราบหรือไม่ถึงข้อขัดข้อง และที่สำคัญเขาประชุมกันก็เป็นเรื่องของสถาบันฯ เราเสียด้วย จึงเป็นเรื่องที่น่าคิดมากทีเดียว และในปี พ.ศ. 2535 ก็เป็นปีแรกที่ท่าน ศ.ดร. ไพรัช เป็นอธิการบดีเสียด้วย ท่านอาจจะเพิ่งรับงานใหม่ ท่านยังอาจจะตื่นตื้นตันกับตำแหน่งที่ได้รับ หรือไม่ท่านอาจจะคิดว่าเรื่องชุมพรเป็นเรื่องเล็กน้อย เมื่อเทียบกับเรื่องอื่น ๆ ท่านก็เลยไม่ได้สนใจหรือศึกษาเกี่ยวกับเรื่องของชุมพรเลย

เมื่อราษฎรขัดขวางการปฏิรูปที่ดินของ สปก. และการทำถนนของ ร.พ.ช. จึงทำให้การปฏิรูปที่ดินของ ส.ป.ก. ระงับไป และถนน ร.พ.ช. ก็สร้างไม่ได้ตามรูปแบบ เรื่องจึงยังคงเป็นปัญหายืดเยื้อต่อไปอีก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ในปี พ.ศ. 2535 สถาบันฯ โดยท่านอธิการบดี ศ.ดร.ไพรัช ได้มีคำสั่งที่ 1064/2535 แต่งตั้งคณะกรรมการจัดตั้งและวางแผนดำเนินงานของสำนักศึกษาและวิจัยชุมชน คณะกรรมการประกอบด้วย

1. รศ.ดร.โกศล เพ็ชร์สุวรรณ	เป็นที่ปรึกษา
2. รองอธิการบดีฝ่ายวางแผนและพัฒนา	เป็นประธานกรรมการ
3. รองคณบดีฝ่ายวางแผนและพัฒนา ทุกคณะ	เป็นกรรมการ
4. อาจารย์จีระพันธุ์ ธรรมเสวต	เป็นกรรมการ
5. หัวหน้ากองแผนงาน	เป็นกรรมการและเลขานุการ

เป็นที่น่าสังเกตว่า เติมงานชุมชนอยู่ในความดูแลช่วยเหลือของกองบริการการศึกษา แต่คำสั่งใหม่นี้ให้ โอนงานชุมชนมาอยู่ในความดูแลของกองแผนงาน

การดำเนินงานของชุมชนที่ดำเนินไปตามปกติ คือทำการบุกเบิกพื้นที่ปลูกต้นไม้ ยางพารา และปาล์มน้ำมันกันต่อไป ในขณะที่เดียวกันก็ทำการปลูกซ่อมต้นไม้ที่ถูกฟันถูกเผาอีกต่อไปเช่นกัน นักศึกษาคณะเทคโนโลยีการเกษตร ได้ลงไปฝึกงานภาคสนามตอนช่วงภาคฤดูร้อน ปีละ 70-100 คน คณะกรรมการที่ได้รับการแต่งตั้งตามคำสั่งที่ 1064/2535 ก็ทำงานบ้างไม่ทำบ้างไปตามโอกาสที่อำนวย มีเรื่องเข้ามาที่ก็ทำที่ ไม่มีเรื่องก็เก็บรอเอาไว้ก่อน เพราะมีงานอื่น ๆ ที่ต้องทำอีกมาก งานมากแต่คนทำมีน้อยก็ต้องเป็นแบบนั้นแหละ เขาเรียกว่าแก้ผ้าเอาหน้ารอดไปในต่าง ๆ ก่อน

ในปี พ.ศ. 2536 ถือว่าเป็นปีที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมากทีเดียว ทั้งที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมาก ก็เป็นดังนี้ครับ

1. คณะกรรมการที่ตั้งใหม่ ตามคำสั่งที่ 1064/2535 ซึ่งมีอาจารย์กุลธร เลื่อนฉวี (รองอธิการบดีฝ่ายวางแผนฯ ในขณะนั้น) เป็นประธาน และผู้อำนวยการกองแผนงาน (คุณวรณี ตั้งวัฒนากร) เป็นกรรมการและเลขานุการ มีความกระตือรือร้นในการทำงานมาก อาจเพราะเห็นว่าชุมชนได้ดำเนินงานมานานแล้ว แต่ไม่เห็นจะก้าวหน้าไปเท่าไรเลย โดยเฉพาะอย่างยิ่งคุณวรณี ซึ่งภายหลังผมได้แอบตั้งสมญาให้ว่า "นางสิงห์เหล็กผู้กล้าและกัดไม่ปล่อย" ทำไมผมจึงตั้งสมญาให้คุณวรณีอย่างนั้น ท่านผู้อ่านค่อย ๆ อ่านไปเถอะครับ เดียวก็จะได้เห็นและยอมรับเอง คณะกรรมการชุดนี้ได้เริ่มเข้าไปตรวจสอบพื้นที่และเริ่มวางแผนระบบการทำงานขึ้นมา มีการประชุมกันภายในสถาบันฯ หลายครั้ง และเดินทางไปประสานงานกับหน่วยงานภายนอกหลายครั้ง หลายหน่วยงานด้วยกัน และในที่สุดจากผลการประชุมเกี่ยวกับแนวทางการดำเนินงานของชุมชนเมื่อเดือนเมษายน 2536 ก็ได้บทสรุปออกมาดังนี้

- (1) จัดหาแนวทางให้มีการจัดการเรียนการสอนขึ้นที่ชุมชน โดยเร็ว
- (2) ให้มีการจัดตั้งสถานีวิจัย โดยเฉพาะขึ้นที่ชุมชน
- (3) ให้จัดพื้นที่ส่วนหนึ่ง เพื่อใช้สำหรับเพื่อการหารายได้เพื่อไว้ใช้ในการดำเนินงานของชุมชนเอง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- (4) ให้จัดพื้นที่เพื่อการพัฒนาของแต่ละคณะในอนาคต
- (5) เชิญชวนหน่วยงานภายนอกอื่น ๆ มาร่วมดำเนินงาน โดยการใช้เงินงบประมาณของหน่วยงานภายนอกนั้น ๆ

เห็นหรือยังครับแนวทาง 5 ประการ ที่สรุปและเสนอออกมาสวยงามมาก แต่นั่นเป็นเพียงตัวหนังสือหรือแนวคิดเท่านั้น ใครเล่าจะเป็นผู้นำแผนไปดำเนินการให้ออกมาในลักษณะของรูปธรรมหรือการปฏิบัติที่แท้จริง การจัดการเรียนการสอน การวิจัย และการพัฒนาคณะเป็นเรื่องของแต่ละคณะจะเข้ามาช่วยดำเนินการใช้หรือไม่ ถ้าหากแต่ละคณะไม่ดำเนินการหรือไม่คิดหรือมีแผนที่จะดำเนินการ แล้วมันจะเกิดมีผลในทางปฏิบัติขึ้นมาได้อย่างไร ถึงจุดนั้นก็คงต้องร้องถามไปยังท่านคณบดีและท่านหัวหน้าภาควิชาทั้งหลายว่า ท่านรู้สึกอย่างไร หรือว่ารู้สึกเฉย ๆ ฉันไม่เกี่ยว เธออยากคิดของเธอไปเอง เธอก็ทำของเธอไปซิ ถ้าเป็นแบบนี้ก็ต้องร้องถามต่อไปอีกว่า แล้วท่านอธิการบดีเลขาจะว่าอย่างไร หรือจะยังเฉย ๆ อยู่เหมือนกัน สมาชิก สจล. ก็พิจารณาเอาเองนะครับ

2. ในเดือนกันยายน 2536 สาขาวิชาฟิสิกส์ ภาควิชาเทคโนโลยีการผลิตพิเศษ คณะเทคโนโลยีการเกษตร ได้มีการประชุมอาจารย์ในสาขาและได้มีการหยิบยกปัญหาเรื่องการเรียนการสอนของนักศึกษาขึ้นมา เนื่องจากนักศึกษาสาขาฟิสิกส์และการทำงานของสาขาฟิสิกส์ โดยลักษณะของงานต้องการพื้นที่ขนาดใหญ่ แต่พื้นที่ลาดกระบัง ในขณะนั้นเหลืออยู่น้อยเต็มที คณะกรรมการสาขาจึงคิดที่จะหาพื้นที่ใหม่เพื่อรองรับการขยายงานในอนาคต ก็ได้พิจารณาเห็นพ้องต้องกันว่าน่าจะขอที่ชุมชนพรจากสถาบันฯ ประมาณ 500 ไร่ เพื่อทำเป็นแปลงภาคปฏิบัติ และแปลงทดลองวิจัยของนักศึกษาและอาจารย์ จึงได้ทำเรื่องผ่านภาควิชาไปยังคณะ เพื่อขอให้คณะทำเรื่องแจ้งสถาบันฯ เพื่อขอใช้พื้นที่ชุมชนพร 500 ไร่ ทางคณะไม่ขัดข้องและขอให้ทำโครงการ รายละเอียดเสนอขึ้นมา ทางสาขาวิชาก็มอบหมายให้ผม (รศ.ดร.วิทยา บัวเจริญ) เป็นผู้จัดทำรายละเอียด ผมยังไม่เคยไปเห็นสภาพของชุมชนพรเลยว่าเป็นอย่างไร เท่าที่ทราบก็เพียงจากคำบอกเล่าและตัวหนังสือ ซึ่งเมื่อถามรายละเอียดปลีกย่อยก็ไม่มีใครตอบข้อสงสัยได้ เมื่อไม่มีรายละเอียดเพียงพอและไม่เคยเห็นสถานที่มาก่อน ผมจึงชวนคณะทำงานซึ่งประกอบด้วย ผมเป็นหัวหน้าคณะ ดร.ปัญญา ดร.เกษม ดร.มยุรา และอาจารย์ดำรงชัย ขออนุมัติใช้เงินของสาขาฟิสิกส์ไร่เดินทางไปราชการที่ชุมชนพร เมื่อวันที่ 25-27 ตุลาคม 2536 โดยขอให้อาจารย์จิระพันธุ์ไปช่วยชี้สถานที่และอธิบายข้อมูลในแปลง

เมื่อเดินทางไปถึงชุมชนพร จากภาพที่เห็นเปรียบเทียบกับรายงานและเรื่องที่เล่า มันต่างกันโดยสิ้นเชิง และก็เกิดความสงสัยและแปลกใจว่า ทำไมพื้นที่มากมายอย่างนั้น และมีแหล่งทรัพยากรธรรมชาติพร้อมมูล แต่สถาบันฯ กลับให้คนงานน้อยมาก เจ้าหน้าที่ก็มีน้อยมากเช่นกัน และที่สำคัญงบประมาณที่ลงไป นอกจากจะน้อยแล้วยังไม่ตรงกับทิศทางการพัฒนาอีกด้วย ตัวอย่างเช่น มีรถปิคอัพเล็กอยู่ 1 คัน มีรถแทรกเตอร์คุณภาพต่ำ 85 แรงม้า 1 คัน คนงาน 6 คน เจ้าหน้าที่ 2 คน กับภาระรับผิดชอบเอกสารนี้เป็นเอกสารที่ส่งวันไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

พื้นที่ประมาณ 1,000 ไร่ ซึ่งได้ปลูกยางพาราไปแล้วประมาณ 500 ไร่ ป่าลมน้ำมันประมาณ 250 ไร่
ทั้งยางพาราและป่าลมน้ำมันอยู่ในสภาพแคระแกรน ชาติบูยอย่างมาก เปรียบเทียบกับที่ชาวบ้านปลูกแล้ว
ของสถาบันฯ แยกว่าของชาวบ้านมากมายนัก ผมเห็นแล้วนึกอวยชาวบ้านเขาเหมือนกัน ทั้งนี้เพราะโดย
วัตถุประสงค์ของการจัดตั้งสำนักศึกษาและวิจัยชุมชนในเบื้องต้นนั้น ก็เพื่อเป็นแหล่งเผยแพร่ทางวิชาการ
ให้กับชุมชน แต่เมื่อของเราแยกว่าของชาวบ้านมากมายเช่นนี้ แล้วจะยังมีหน้าไปร้องประกาศอีกหรือว่า
สถาบันฯ เราจะมาเผยแพร่เป็นต้นแบบของงานทางวิชาการ

จากการได้ไปดูสภาพของชุมชนในครั้งนั้น ผมในฐานะหัวหน้าคณะ จึงได้ทำรายงานเสนอ
ความคิดเห็นต่อคณะเทคโนโลยีการเกษตร ความยาวประมาณ 12 หน้ากระดาษ เอ 4 ในราย
งานผมได้เสนอแนวทางการพัฒนาและการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรที่มีอยู่ให้เกิดประโยชน์ต่อการศึกษา
การวิจัย และการฝึกอบรม ว่าควรจะทำอย่างไรบ้าง ผมเขียนรายงานเสนอไปจากความรู้สึก และ
ประสบการณ์ที่ผมได้ผ่านมา ผมเขียนรายงานเสนอเพื่อให้คณะ ได้พิจารณา ทางคณะ ได้พิจารณาแล้วไม่มี
ความเห็นแต่อย่างใด แต่ได้ส่งเรื่องต่อไปให้สถาบันฯ พิจารณา เขาเรียกว่ารับโยนลูกออกทันที ซึ่งการ
โยนลูกออกนี้เอง เรื่องของชุมชนจึงเข้ามาเกี่ยวข้องกับผมอย่างเห็นชัดหนักแน่นหนา ในเวลาต่อมา

3. คณะกรรมการตามคำสั่งที่ 1064/2535 ได้ทำการติดต่อกับหน่วยทหาร ก.ร.ป.กลาง
โดยใช้งบประมาณของสถาบันฯ ที่ขอแปรญัตติมาได้ 1.9 ล้านบาท ซึ่งด้วยความกรุณาอนุเคราะห์อย่างยิ่ง
จากฝ่ายทหาร

โดยการติดต่อประสานงานของท่านผู้อำนวยการกองแผนงาน (คุณวรินทร์) ทางฝ่ายทหารได้
เริ่มมาทำถนนลูกรัง ขนาดกว้าง 8 เมตร และแนว contour เมื่อเดือนพฤศจิกายน 2536 ซึ่งในการ
ทำถนนไม่สามารถจะทำได้เสร็จตามแบบ เพราะถูกชาวบ้านกลุ่มหนึ่งมาขัดขวาง ก็ชาวบ้านกลุ่มเดิมที่นำ
โดยนายธงชัย วัตละเอียด เจ้าเก่าและเหล่า ทางทหารได้สอบถามทางสถาบันฯว่าจะให้ลุยหรือไม่
ทางสถาบันฯ ไม่มีข้อมูลมากพอและกลัวจะเดือดร้อน (น่าจะเรียกว่าขาดข้อมูลและปอดแตกด้วยมากกว่า)
ก็เลยสั่งหยุดการทำถนนตรงจุดนั้น และให้เปลี่ยนไปทำตรงที่อื่น ที่จริงแล้วถ้าหากสถาบันฯ สั่งให้ทหารลุย
ไปตอนนั้น เรื่องก็จบไปแล้ว และเป็นการลุยที่ถูกต้องและเกิดผลดีในทางบวกอย่างมากต่อสถาบันฯ ด้วย
จึงเป็นอุทธานุภาพที่สำคัญมากประการหนึ่งที่ว่า เมื่อได้ใช้ใครให้ไปทำงานอะไรแล้ว เมื่อดำเนินการไปแล้ว
ละชั้นควรจะให้เขารายงานข้อมูลที่ถูกต้อง ให้ทราบทุกระยะ มิใช่ปล่อยให้มันทับปิดบังข้อมูล หรือให้ข้อมูล
ที่มั่วไม่เมตติ ๓ อยู่ตลอดเวลา หรือพยายามที่จะบิดเบือนข้อมูล เพราะจะทำให้ฝ่ายวางแผนและต้องตัด
สินใจ ไม่สามารถจะกำหนดแผนหรือตัดสินใจได้รวดเร็วและถูกต้อง และอีกอุทธานุภาพหนึ่งคือ ในสภาวะ
ที่ต้องการการตัดสินใจอย่างรวดเร็วและเด็ดขาด อย่าเลือกคนชี้ขาดตาขาวและเห็นแก่ตัวใจไม่ถึงมา
เป็นหัวหน้าหรือผู้ชี้ขาดเป็นอันขาด เพราะถ้ามีผู้นำที่อึดอาด ใจฉลาดกลัวและไม่กล้าเผชิญกับปัญหา ชอบ
หนีปัญหาไปรับ JOB ช้างนอกอยู่ตลอดเวลา คนทำงานในสนามก็จะลำบากทั้งกายและใจครับ
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4. คุณสุวโรช พะลัง ส.ส. ชุมพร ได้มีหนังสือมาถึงสำนักงานปลัดทบวงฯ ให้แจ้งให้สถาบันฯ ได้ทราบและตอบชี้แจงหนังสือให้คุณสุวโรชทราบ หนังสือของคุณสุวโรช เป็นหนังสือที่เรียกว่าค่าสถาบันฯ ก็ว่าได้ เป็นการค่าเกี่ยวกับการทำงานที่ชุมพรว่า ไม่เห็นมีผลงานอะไรที่เป็นชิ้นเป็นอันเลย และถ้าหากทำอยู่อย่างนี้ ก็อย่าได้ขอตั้งงบประมาณไปอีก เพราะเป็นการสิ้นเปลืองงบประมาณ และเป็นการใช้งบประมาณไม่คุ้มค่า เขาถามมาอย่างนี้แล้วจะไม่ให้ทำนอริการบติ (ศ.ดร.ไพรัช) เดินได้อย่างไร ก็เลยวิ่งหาข้อมูลตอบชี้แจง ส.ส.สุวโรช กันเป็นการใหญ่

ในขณะที่ถูก ส.ส.สุวโรช ย้ำใหญ่จนและ ทางชุมพรแจ้งมาว่าชาวบ้านขัดขวางการทำงาน ของทหาร สถาบันฯ จะว่าอย่างไร และบังเอิญเป็นเวลาเดียวกับที่คณะเทคโนโลยีการเกษตร ส่งรายงาน ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับการพัฒนาชุมพรของผม ขึ้นมาถึงท่านอธิการบดีพอดี กองแผนงานก็เสนอท่านอธิการบดี ให้เรียกคณะกรรมการตามคำสั่งที่ 1064/2535 และคณะสำรวจชุดที่ผมเป็นหัวหน้าคณะมาร่วมประชุมเป็นการด่วน เมื่อต้นเดือนธันวาคม 2536 ก็เป็นเรื่องแปลกเพราะเมื่อคิดบึกก็สั่งให้มาประชุมบึบเลย โดยการใส่โทรศัพท์เรียกตัวให้มาเข้าร่วมประชุม ผมได้รับโทรศัพท์แล้วรู้สึกงงมาก เพราะประการแรกมันไม่เกี่ยวกับผมโดยตรง อีกประการหนึ่งผมมีงานสอนและงานประจำอื่น ๆ ที่ต้องมีกำหนดการล่วงหน้าไว้ทั้งนั้น และที่สำคัญโทรเรียกผมวันพุธตอนบ่าย แล้วจะให้ไปประชุมตอนบ่ายวันพฤหัสบดี โดยที่ผมไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับอะไรด้วยเลย ผมจึงตอบปฏิเสธไป เพราะผมไม่ว่างจริง ๆ เนื่องจากผมมีชั่วโมงสอนและได้นัดนักศึกษาลงตรวจและเก็บข้อมูลปัญหาพิเศษและงานวิจัยในแปลง ผมได้นัดนักศึกษาล่วงหน้าตั้ง 2 อาทิตย์แล้วจะให้ผมยกเลิกการนัดหมายโดยไม่มีเหตุผลที่ชัดเจนได้อย่างไร ประชุมเรื่องอะไรผมก็ไม่ทราบ ทราบแต่ว่าท่านอธิการบดีโทรมาเรียกให้ไปประชุมเท่านั้นเอง

ต่อมาท่านอธิการบดีก็เรียกประชุมด่วนอีก แต่คราวนี้ทำเป็นหนังสือด่วนแจ้งล่วงหน้ามาให้ทราบประมาณ 4 วัน ผมจึงจัดหลักฐานอื่นและไปเข้าร่วมประชุม ก็เป็นเรื่องทั่ว ๆ ไปเกี่ยวกับปัญหาของชุมพร ซึ่งผมเมื่อได้รับฟังก็ยินดีจะช่วยงานในส่วนที่ผมสามารถจะช่วยให้ ในฐานะของนักวิชาการ และในฐานะข้าราชการของ สจล. ที่มีหน้าที่จะช่วยสถาบันฯ ในที่ประชุมได้ยอมรับว่าการปล่อยให้อาจารย์จีระพันธ์ไปทำงานที่ชุมพรตามลำพัง เป็นการไม่ถูกต้อง ควรจะมีคนลงไปช่วยอย่างจริงจัง ในรูปแบบของคณะทำงานมิใช่ในรูปแบบของคณะกรรมการอย่างที่ผ่านมา เพราะคณะกรรมการมีเพียงแต่ชื่อ แต่ไม่ค่อยได้ทำงาน ส่วนจะให้ใครลงไปช่วยบ้างนั้น ก็แล้วแต่ท่านอธิการบดี และท่านรองอธิการบดีฝ่ายวางแผนและพัฒนา (อาจารย์กุลธร เลื่อนฉวี) จะเป็นผู้พิจารณาไปติดต่อทาบทาม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4. เสาะหาผู้มีกรรมมารับเป็นผู้อำนวยการ สำนักศึกษาและวิจัยชุมชน

หลังจากท่านอธิการบดีได้เรียกประชุมคณะกรรมการแล้ว ท่านรองฯ กุลธกรก็ได้เริ่มจัดตั้งคณะทำงานขึ้นมา โดยจัดร่างเป็นแผนผังการบริหารขึ้นมาก่อน มีผู้อำนวยการสำนักฯ หัวหน้าฝ่ายต่าง ๆ และหัวหน้างานต่าง ๆ รวมแล้วประมาณ 15-20 ตำแหน่ง และคณะจัดตั้งชุดนี้ก็ได้มีการประชุมปรึกษาหารือกัน โดยมีรองฯ กุลธกร เป็นประธาน และ รศ.ดร. วุฒิชัย นาครักษา เป็นตัวหลักสำคัญ (สำหรับผมไม่ได้ร่วมประชุมด้วย เพราะไม่ได้เกี่ยวข้องกับเขา) ก็ได้มีการใส่ชื่อผู้เหมาะสมลงไปในตำแหน่งต่าง ๆ ปรากฏว่ามีอยู่ 1 ตำแหน่งที่ยังไม่สามารถจะหาชื่อผู้ที่เหมาะสมมาได้ ตำแหน่งนั้นก็คือ ตำแหน่งผู้อำนวยการสำนักศึกษาและวิจัยชุมชน ซึ่งเป็นตำแหน่งหัวหน้าคณะกรรมการทำงาน ก็เป็นเรื่องแปลกดีใช้หรือไม่ เพราะเท่าที่ผมได้เห็นและได้ทราบมา ในทุกหน่วยงานมีแต่จะแย่งกันลงตำแหน่ง ไม่ว่าจะตำแหน่งอะไรก็ตาม แม้แต่ใน สจล. ของเราก็ดูที่ตำแหน่งหัวหน้าภาควิชา หัวหน้าแผนก หัวหน้าหน่วย หัวหน้ากอง หัวหน้าสำนัก คณบดี แม้แต่ตำแหน่งอธิการบดีเองก็ตาม เห็นแย่งกันทุกตำแหน่งไป บางทีก็ใช้วิธีการต่าง ๆ ทั้งสละอวดบ้าง สักปรุบ้าง แย่งกันจนทะเลาะกลายเป็นศัตรูกันมาด้วยกันไปเลยก็มีให้เห็นมากมาย บางรายการพอชนะก็เริ่มทำลายล้างฝ่ายตรงข้ามที่แพ้ทันที บางรายการพอแพ้ก็วางแผนโค่นล้มฝ่ายตรงข้ามที่ชนะทันที มันอะไรกันนักหนา เพราะฉะนั้นตำแหน่งผู้อำนวยการสำนักศึกษาและวิจัยชุมชน ซึ่งโดยศักดิ์ศรีมีฐานะเทียบเท่าคณบดี กลับหาคนมาลงไม่ได้ มันจึงเป็นเรื่องแปลกแต่จริงอย่างยิ่ง

เมื่อยังขาดตัวบุคคลมาทำหน้าที่ผู้อำนวยการ ก็จำเป็นต้องต้องหามาให้ได้ มิฉะนั้นการทำงานก็จะเริ่มไม่ได้เพราะขาดหัว ในวันที่ 14 ธันวาคม 2536 คณบดีคณะเทคโนโลยีการเกษตร ก็เรียกผมไปพบที่ห้องทำงานของท่านคณบดี ผมในฐานะข้าราชการในสังกัดของคณะ เมื่อคณบดีท่านมีหนังสือเชิญให้ไปพบผมก็ต้องไปพบ ในวันที่ผมไปพบท่านคณบดีที่ห้องทำงานของท่านนั้น ท่านคณบดี (ผศ.ดร. อารมย์ ศรีพิจิตร) ได้เชิญรองคณบดีฝ่ายวิชาการ (ผศ.ดร. อธิธิสุนทร) รองคณบดีฝ่ายบริหาร (ผศ.ศักดิ์ชัย) รองคณบดีฝ่ายกิจการนักศึกษา (ผศ.กิตติพงษ์) และหัวหน้าภาควิชาเทคโนโลยีการผลิตพืช (ผศ.ดร. ปัญญา) มาร่วมพบปะพูดคุยกันด้วย เมื่อได้ตม้หน้าชากันเรียบร้อยแล้วท่านคณบดีก็บอกว่า ท่านอธิการบดีให้มาติดต่อหาท่านให้ผมไปทำหน้าที่เป็นผู้อำนวยการสำนักศึกษาและวิจัยชุมชน ผมจะว่าอย่างไร ผมจะไปว่าอย่างไรได้ละครับ ผมก็ตอบปฏิเสธไป ก็ได้พูดว่าลืมนอนนาน คงนึกว่าผมเป็นเด็กหรือไม่ก็คงอยากจะมีตำแหน่งมั้ง ผมก็ยื่นยันปฏิเสธการเป็นผู้ช่วยงานในฐานะนักวิชาการ ช่วยสอน ช่วยวิจัย โดยไม่มีข้อแม้ อะไร ก็สรุปว่าผมตอบยืนยันปฏิเสธไป

หลังจากนั้นในวันที่ 15-17 ธันวาคม 2536 ผมก็ไปร่วมประชุมสัมมนาพันธศาสตร์และการปรับปรุงพันธกิจที่โรงแรมมารวยการ์เดน บางเขน ในระหว่างว่างการประชุม ผมก็เขียนโครงการว่าควรจะทำอะไรบ้างในฐานะนักวิชาการที่ชุมชน เช่น แผนการปลกมะม่วง ท.เรียน มังคุด กล้วย ลองกอง เอกสารเป็นเอกสารที่ส่งงานไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาค้นคว้า เมืออนุญาตให้เนาไปขอประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

อินทพาล์ม ไชโยภา ฯลฯ ก็เขียนได้หลายโครงการหลายหน้าที่เดียว พอกลับจากประชุมผมก็ทำหนังสือเรียนถึงท่านรองฯ กุลธร แจ้งเรื่องการปฏิเสธขอรับตำแหน่งผู้อำนวยการ พร้อมกับเสนอโครงการทางวิชาการให้พิจารณาด้วย ซึ่งโครงการทางวิชาการที่ผมได้เสนอนั้น กองแผนงานได้นำไปจัดทำคำขอของงบประมาณประจำปี 2538 ทั้งหมด และก็เผอิญสำนักงานประมาณอนุมัติให้หมดทุกโครงการเสียด้วย เหตุนี้ผมจึงต้องผูกพันอยู่กับชุมพร ก็เพราะไปเสนอโครงการเสียมากมาย แล้วก็เผอิญได้รับอนุมัติ ก็เลยต้องไปทำใช้หนี้เขาให้เสร็จก่อน

ต่อมาท่านรองฯ กุลธร ได้โทรนัดผมไปทานข้าว ช่วงนั้นผมก็ติดสอน เพราะสอนอยู่ถึง 4 วิชา รับนักศึกษาทำปัญหาพิเศษไว้ 4 เรื่อง งานวิจัย 2 โครงการ ก็เลยไม่ค่อยมีเวลาว่าง ท่านรองฯ กุลธร ได้ขอเวลาว่างผม 1 1/2 ชั่วโมง ในวันพฤหัสบดีที่ 21 ธันวาคม 2536 เวลา 11:30 - 13:00 น. เมื่อตกลงกันและเมื่อถึงเวลานัดท่านมาตรงเวลาเป๊ะเลย ท่านกรุณาเอารถของท่านมารับ พาไปทานอาหารกลางวันที่บ้านท่านตอง พอไปถึงท่านก็สั่งอาหารมาหลายอย่าง นานานั่งนั้น ผมก็ลองครีทาท่านไปตั้งเยอะ ก็กำลังหิวและมีเวลาน้อย เลยต้องรีบทานหน่อย พอที่กินรองฯ กุลธร เห็นว่าน่าจะอึดท่านก็เริ่มเจรจากันที่ ท่านพูดจาหวานลุ่มซัดแม่น้ำทั้ง 5 มามากมาย แล้วก็สรุปลงว่าอยากจะขอเชิญผมมาเป็นผู้อำนวยการสำนักศึกษาและวิจัยชุมพร ผมฟังคารมท่านแล้วรู้สึกเคลิบเคลิ้มมาก และก็รู้สึกอึดแล้วด้วย ก็เลยแสดงความเข้าใจเห็นอกเห็นใจท่านอย่างมาก และก็ตอบปฏิเสธท่านไปอย่างหน้าตาเฉย และก็เรียนถามท่านว่าอึดกันแล้วหรือยังจะได้กลับ ท่านกับออกว้างไม่ได้ทานผลไม้และของหวานเลย ผมก็เลยขอล้างผลไม้และไอศกรีมมาเพื่อให้ครบสูตร ท่านรองฯ กุลธรก็เริ่มซัดแม่น้ำทั้ง 5 อีก และในที่สุดท่านก็สรุปออกมาว่า ถ้าผมไม่ยอมรับเป็นผู้อำนวยการ งานชุมพรก็คงจะต้องล้มและเดินต่อไปไม่ได้

ท่านว่าถ้าผมไม่ยอมรับเป็นผู้อำนวยการ งานชุมพรก็คงจะต้องล้มเดินต่อไปไม่ได้ อ้าวโง่มาโทษผมดี ๓ อย่างนี้เล่า กลับกลายเป็นว่าผมจะเป็นตัวต้นเหตุให้งานชุมพรล้ม พอท่านพูดถึงตอนนั้นก็ทำให้ผมทลระลึกไปถึงคำพูดของพระอาจารย์ของผม ท่านมาบอกว่าในระยะนี้จะมีคนมาขอร้องให้ช่วยทำงานอย่างหนึ่ง ผมจะรับหรือไม่รับก็ได้ เพราะงานที่เขาจะขอร้องให้ทำนั้นเป็นงานที่จะต้องเหนื่อยกาย เหนื่อยใจอย่างมาก และอาจต้องเสียเงินจากคำพูดและการกระทำของบางคนด้วย แต่เป็นงานบุญงานกุศล เพราะเป็นงานช่วยเหลือสังคม ก็ขอให้เลือกตัดสินใจเอาเอง ถ้าเชื่อมั่นว่าทำความดีแล้วจะได้ผลดีตอบแทนก็จงรับทำ แต่ถึงไม่เชื่อว่าจะทำได้แล้วจะได้ผลดีตอบแทนก็อย่าไปรับ เอเมื่ออ้างว่าผมไม่รับแล้วงานจะล้ม ผมก็เรียนถามท่านรองฯ กุลธรย้ำให้แน่ใจว่า จริงแน่หรือที่ว่าผมไม่รับแล้วงานจะล้ม ท่านรองฯ กุลธร ก็ตอบว่าใช่ เมื่อเป็นเช่นนี้ประกอบกับเห็นว่าเป็นงานการกุศล และเป็นงานเพื่อประกาศเกียรติคุณและศักดิ์ศรีของ สจล. ผมในฐานะชาว สจล. คนหนึ่งก็ตอบรับไป

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เพราะผมตอบรับเป็นผู้อำนวยความสะดวกด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ขบวนการเสาะหาผู้มีกรรมให้มารับตำแหน่งผู้อำนวยการสำนักงานศึกษาและวิจัยชุมชนก็จบลง ต่อไปนี้จึงเป็นเรื่องของผู้มีกรรมจะต้องผจญกรรมชนิดทำไม่แบต่อไปอย่างสนุกสนานและแสนสาหัสต่อไป

ท่านผู้อ่านชาว สจล. ที่รักทั้งหลาย เมื่อท่านได้อ่านมาถึงตอนนี้ ท่านก็จะได้ทราบว่าการมาเป็นผู้อำนวยการสำนักงานศึกษาและวิจัยชุมชนของผมนั้น มีที่มาที่ไปอย่างไร ท่านที่ต่อว่าและถึงกับด่าถากถางผมต่าง ๆ นานา ว่าผมชอบตำแหน่งมากใหญ่ไผ่สูง ผมก็หวังว่าท่านคงจะเข้าใจอะไรได้ดีมากขึ้น และท่านที่ติติงผมว่าบริหารงานไม่เป็นบ้าง ประสานงานไม่เป็นบ้าง ไม่เคยเป็นผู้บริหารเลยไม่รู้ว่าการบริหารเป็นอย่างไรบ้าง ก็ขอได้โปรดเข้าใจว่าผมจริงหรือถูกต้องหรือเปล่า โดยส่วนตัวผมเคยทำหน้าที่ผู้อำนวยการวิทยาเขตกาญจนบุรี และวิทยาเขตสุรินทร์ ซึ่งต้องดูแล ครู-อาจารย์ กว่า 100 คน คนงานกว่า 100 คน และนักศึกษาปละ ไม่น้อยกว่า 1,000 คน มาแล้ว ขณะที่ผมทำหน้าที่บริหารวิทยาเขตระดับผู้อำนวยการอยู่นั้น คนที่ติติงผมยังเป็นแค่อาจารย์ธรรมดา ๆ เท่านั้นเอง พอเป็นผู้บริหารเข้าก็ทำกว้าง ทั้ง ๆ ที่งานบริหารไม่ได้เป็นไปตามอุดมคติของนักบริหารที่ใส่ยืมแต่เนิ่น เพราะเอาแต่เล่นพวก เห็นแก่ตัว ไม่คิดถึงลูกน้องและประการสำคัญคอยแต่จะรับความชอบ ปิดความผิดให้ลูกน้องเสมอมา แย่งรับแต่ผลประโยชน์และความดีแต่คอยหลีกหนีปัญหาและปิดการระแวงความผิดให้กับลูกน้อง อย่างนั้นหรือที่อวดตัวว่าเป็นนักบริหาร

5. คณะทำงานชุดใหม่

เมื่อผมยอมรับทำงาน ในตำแหน่งผู้อำนวยการสำนักงานศึกษาและวิจัยชุมชน ท่านรองฯ กุลธร ก็นำเสนอท่านอธิการบดีทันที เพื่อทำการแต่งตั้งคณะทำงาน ท่านอธิการบดีก็ออกคำสั่งแต่งตั้งคณะทำงาน คำสั่งที่ 004/2537 ลงวันที่ 7 มกราคม 2537 คณะทำงานมี 17 คน ประกอบด้วย

(1) รศ.ดร.วิทยา บัวเจริญ	รักษาการผู้อำนวยการสำนักงานศึกษาและวิจัยชุมชน
(2) นายชาติวุฒิ พลนิล	รักษาการหัวหน้าสำนักงานผู้อำนวยการ
(3) นายสมพร นพเกื้อ	รักษาการหัวหน้าฝ่ายวัสดุและอาคารสถานที่
(4) ดร.เทียนชัย สุวรรณเวช	รักษาการหัวหน้าฝ่ายสถานีวิจัยและทดลอง
(5) รศ.ดร. วุฒิชัย นาครักษา	รักษาการหัวหน้าสถานีวิจัยและทดลองทางการเกษตร
(6) อาจารย์ภัทรชัย วิชัยยะ	รักษาการหัวหน้าสถานีวิจัยและทดลองทางวิศวกรรมเกษตร
(7) ผศ. สุภาวดี รัตนมาศ	รักษาการหัวหน้าสถานีวิจัยและทดลองทางสถาปัตยกรรม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

(8) ผศ.รวิวรรณ ชินะตระกูล	รักษาการหัวหน้าสถานีวิจัยและทดลองทาง
ครุศาสตร์อุตสาหกรรม
(9) อาจารย์ดำรงชัย สิทธิโชค	รักษาการหัวหน้าฝ่ายจัดตั้งสถานศึกษาและ
ฝึกงานภาคสนาม
(10) ผศ.ดร.วิรัตน์ ภูวิวัฒน์	รักษาการหัวหน้างานจัดตั้งสถานศึกษาและ
ฝึกงานทางเกษตร
(11) อาจารย์เสวี รัตนภรณ์	รักษาการหัวหน้าฝ่ายฝึกอบรม
(12) ผศ.แสนนิต หงษ์ทรงเกียรติ	รักษาการหัวหน้างานฝึกอบรมทางเกษตร
(13) อาจารย์สมจิตต์ กล้ากลิ่น	รักษาการหัวหน้างานฝึกอบรมทางครุศาสตร์
อุตสาหกรรม
(14) อาจารย์เชิดชัย เครือรัตน์	รักษาการหัวหน้างานฝึกอบรมทางสถาปัตยกรรม
(15) ผศ.วันดี ศรีสวัสดิ์	รักษาการหัวหน้างานฝึกอบรมทางวิทยาศาสตร์
(16) ผศ.ดร.วราวุฒิ ทรูสง	รักษาการหัวหน้างานฝึกอบรมทางอุตสาหกรรม
การเกษตร
(17) ผศ.พีชิต กิตติมนตรี	รักษาการหัวหน้างานจัดตั้งสถานศึกษาและฝึกงาน
ทางวิศวกรรมเกษตร

คณะกรรมการตามคำสั่ง ที่ 004/2537 มาจากทุกคณะ ตั้งขึ้นการพัฒนาร่วมกันน่าจะดำเนินไปด้วยดี ผมเห็นรายชื่อแล้วก็สบายใจและมั่นใจว่าคราวนี้งานของชุมชนควรจะดำเนินไปได้อย่างสวยงามสง่าและด้วยความรวดเร็วอย่างแน่นอน แต่นั่นก็เป็นเพียงความฝันเท่านั้น เพราะคณะทำงานที่มีมากมายและมาจากทุกคณะนั้น ผมได้มาทราบภายหลังว่าบางท่านถูกขอร้องมาบ้าง ๆ ที่เจ้าตัวไม่เต็มใจ บางท่านไม่เคยแม้แต่จะไปเข้าร่วมประชุมหรือเสนอความคิดเห็นอะไร บางท่านเสนองานเอาไว้แล้วก็หายไปเลย บางท่านเข้ามาทำงานอยู่พัก พอไม่ได้ตามที่ใจตัวเองต้องการก็ลาโรงไปก็มี สุดท้ายภาระและเคราะห์กรรมก็ตกหนักแก่ผู้อำนวยการและคณะทำงานที่ยังคงทำกันต่อไปไม่กี่คน แต่ก็ยังดีกว่าสภาพของอาจารย์จิระพันธ์ุ เพราะตอนนั้นท่านต้องทำอยู่แทบจะเรียกว่าเพียงคนเดียว

เมื่อได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะทำงานชุดใหม่แล้ว ท่านอธิการบดีก็เรียกประชุมคณะกรรมการทันที ที่ประชุมได้เห็นพ้องต้องกันว่า เพื่อให้การจัดทำแผนได้ถูกต้องเห็นควรที่จะได้พากันไปดูสถานที่ที่ชุมชนพร้อม ๆ กันสักครั้ง และเห็นควรนัดหมายกับสภาตำบลเมื่อประชุมชี้แจงทำความเข้าใจและปรึกษาหารือเพื่อหาแนวทางในการพัฒนาร่วมกัน และควรไปพบกับท่านผู้ว่าราชการจังหวัดชุมพร (นายประยูร พรหมพันธ์ุ) และคณะเจ้าหน้าที่ของจังหวัดชุมพร รวมทั้ง ส.ส. ของจังหวัดชุมพร เพื่อปรึกษาหารือหาแนวทางในการแก้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บัญชาการราษฎรบุรุษพื้นที่ และแผนการพัฒนาศึกษาของสถาบันฯ กำหนดเดินทางในวันที่ 11 มกราคม 2537 เพื่อประชุมร่วมกับสภาตำบลในตอนเช้า และกับจังหวัดชุมพรในตอนบ่ายของวันที่ 12 มกราคม 2537 การเดินทางใช้รถตู้ 2 คัน คณะทำงานที่ร่วมเดินทางไปในวันนั้นรวมทั้งหมด 15 คน มีท่านอธิการบดี เป็นหัวหน้าคณะ รองกฤษ เป็นรองหัวหน้าคณะ คุณวรินทร์เป็นเลขานุการ

ออกเดินทางจากสถาบันฯ วันที่ 11 มกราคม ไปพักที่โรงแรมจันทร์สมชุมพร รุ่งขึ้นวันที่ 12 มกราคม พอทานอาหารเช้าเสร็จ ก็เดินทางไปร่วมประชุมกับสภาตำบลชุมโค เมื่อเวลาประมาณ 10:00 น. พอเริ่มประชุมกันสนทนา ดวงกลม ซึ่งเป็นประธานสภาตำบลก็กล่าวแนะนำบุคคลฝ่ายสภาตำบล จากนั้นท่านอธิการบดีก็กล่าวแนะนำบุคคลฝ่ายสถาบันฯ จากนั้นก็กล่าวคือวัตถุประสงค์ของการมาทำงานที่ชุมพร และได้อธิบายถึงแผนงานและวิธีการดำเนินงาน พอท่านอธิการบดีอธิบายเสร็จเท่านั้นเอง เจ้าประคุณเอี้ย ยังไม่ทันจะได้กล่าวว่าท่านผู้ใดมีอะไรจะซักถามบ้างไหม ฝ่ายสภาตำบลโดยคุณใจ นิลศรี (ขณะนี้ได้บวชเป็นพระไปแล้ว) ก็เริ่มอภิปรายยกย่องสถาบันฯ ท่านที่ เริ่มประวัติศาสตร์มาตั้งแต่ พ.ศ. 2528 ย้ำใหญ่สถาบันฯ จนและ เป็นโจ๊ก พอคุณใจ ย้ำใหญ่เสร็จ ก็มีรายต่อ ๆ มาทันที ทั้งคุณธงชัย วัตละเอียด จ.ส.ต.ชอบ ครองหอ เรียกว่าสนุกเขาละ พอพวกเขาย้ำใหญ่เสร็จ ฝ่ายเราก็เริ่มแถลงตอบโต้บ้าง และเจ้าหน้าที่ของเราได้ชุดคุยการชุดเดินลูกรังชายขึ้นมา ก็เกือบจะเกิดเรื่อง เพราะเรื่องของเราเรื่องก็คือพื้นที่บางจุดได้จัดไว้เป็นที่สาธารณะประโยชน์ ก็ไม่ทราบว่ามีใครเป็นผู้จัดการเพราะเป็นที่ป่าสงวนฯ ในความดูแลของสถาบันฯ แต่สถาบันฯ ไม่รู้เรื่องเลย ที่สาธารณะประโยชน์นี้เป็นดินลูกรัง ก็เลยชุดชายกันใหญ่ไม่มีราย เอาเงินเข้ากระเป๋าสบายไป ตอนชุดก็อ้างว่าเอาไปใช้ประโยชน์สาธารณะ แต่โดยแท้จริงก็เอาไปขายเอาเงินเข้ากระเป๋ เขาเรียกว่าเลวสุด ๆ เลยทีเดียว ในที่สุดก็ต้องไกลเกลี่ยให้ยุติและประกาศว่า ต่อไปนี้ใครชุดชายอีก จะถูกจับตัวเป็นคดีอาญาแน่นอน ไม่ว่าหน้าไหนทั้งสิ้น ที่จริงไม่ต้องประกาศก็ยุติอยู่แล้ว เพราะบ่อลูกรังถูกชุดจนเป็นหลุมใหญ่ไม่มีลูกรังจะให้ชุดต่อไปอีกแล้วนั่นเอง พวกเราถูกคณะสภาตำบลย้ำใหญ่จนกระทั่งเที่ยงครึ่ง สภาตำบลก็เลิกประชุม

เมื่อเลิกประชุมพวกเราก็รีบไปทานข้าวแกงที่ร้านอาหารทันที และรีบเดินทางไปจังหวัดชุมพร เมื่อพบและเข้าประชุมกับคณะของท่านผู้ว่าราชการจังหวัดไปถึงศาลากลางจังหวัดก็เกือบ 14:00 น. พอเวลา 14:00 น. ก็เริ่มประชุม ในที่ประชุมท่านผู้ว่าฯ เป็นประธาน มี ส.ส. สุวโรช และเจ้าหน้าที่หัวหน้าส่วนราชการของจังหวัดชุมพรเข้าร่วมประชุมอีกเกือบ 30 คน รวมกับพวกเราด้วยก็เกือบ 50 คน พอเริ่มประชุมทางจังหวัดก็เริ่มย้ำใหญ่สถาบันฯ อีก ทั้งนายอำเภอพินิจ และ ส.ส. สุวโรช สำหรับ ส.ส. สุวโรช เพราะในฐานะที่เป็น ส.ส. และอยากเห็นการจัดตั้งสถาบันการศึกษาในระดับอุดมศึกษาได้มีเกิดขึ้นที่ชุมพร ท่านก็ทั้งอัดและทั้งให้กำลังใจสถาบันฯ (สำหรับท่าน ส.ส. สุวโรช ในตอนหลังต่อมาเมื่อได้เห็นว่าสถาบันฯ มาทำจริงจึงก็ให้การสนับสนุนดีมาก) ก็ตั้งแต่บ่าย 2 โมง จนกระทั่งบ่าย 5 โมงเย็น พวกเราก็ตีรถกลับกรุงเทพทันที ทั้ง 2 รถม ยังอึ้งอึ้งไปด้วยเสียงตึงตึง จะไม่ให้อึ้งได้อย่างไรก็โดนย้ำใหญ่ตั้งแต่ 4 โมงเช้าจนถึง 5 โมงเย็น เอกสารนี้เป็นเอกสารที่ส่งวนไวสำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

6. เปิดป้ายสำนักงานชั่วคราว

พอถึงวันที่ 18 มีนาคม 2537 คณะอาจารย์ นักศึกษา และเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการฝึกงานภาคสนาม ก็เดินทางจากสถาบันฯ ไปชุมพร ออกจากสถาบันฯ ไปชุมพร ออกจากสถาบันฯ ตอนสาย ประมาณ 9:00 น. ฝนตกตลอดทาง ไปถึงชุมพรตอนค่ำเกือบสามทุ่ม ได้เวลาทานอาหารพอดี พอทานอาหารเสร็จก็ประชุมชี้แจงและเริ่มปฏิบัติงานทันทีในวันรุ่งขึ้น ผมในฐานะหัวหน้าคณะทำงานภาคสนาม ก็เริ่มทำงานตากแดดร่วมกับนักศึกษาและอาจารย์ทันที ต้องขอชมเชยคณะอาจารย์และคณะนักศึกษาชุดนี้เป็นอย่างมากที่ได้ร่วมกันทำงานอย่างจริงจังท่ามกลางแดดที่ร้อนทุกวัน ก็หวังอย่างยิ่งว่าอาจารย์และเจ้าหน้าที่ของสถาบันฯ ที่คิดว่าพวกเราไปพักผ่อนหาความสุขกันนั้น ก็จงเปลี่ยนความคิดเสียใหม่เถอะครับ เพราะเพียงลงงานแค่ 2 วัน ก็ตัวดำกันเป็นแถว นักศึกษาที่ไม่คุ้นกับงานหนักก็เริ่มจะมีอาการเจ็บป่วยเกิดขึ้น แต่เพราะได้อากาศดี อาหารดีในราคาถูก และการกินอยู่หลับนอนที่เป็นเวลา พอ 3 วันให้หลังก็เริ่มคุ้นและมีความเข้มแข็งและแข็งแรง ได้อย่างชัดเจน ผมควบคุมการฝึกงานด้านวางแผนผังแปลง และการตัดแต่งกิ่งยางและปาล์มน้ำมัน ต้องพานักศึกษาเดินทางวันอย่างน้อยวันละ 8-10 ก.ม. บางวันพาเดินเข้าไปในหมู่บ้านไปพูดคุยกับราษฎรในพื้นที่เพื่อสำรวจหาข้อมูล ชี้แจงแผนการทำงาน และความปรารถนาดีของสถาบันฯ ที่จะมาให้กับชุมชน ราษฎรส่วนใหญ่กว่า 75% เข้าใจและเห็นด้วยกับพวกเราอีก 15-20% ยังไม่แน่ใจเพราะพวกเขาได้เคยถูกหลอกมานาน ส่วนอีก 5-10% เป็นพวกด้นทุรังพูดอย่างไรก็ไม่ฟังจะรู้เรื่องได้ เพราะพวกนี้มีผลประโยชน์อย่างมากมายแฝงอยู่ จึงพยายามต่อต้านการทำงานของสถาบันฯ ทุกกรณีทุกรูปแบบ เพราะถ้าสถาบันฯ ไปตั้งไม่ได้ พวกเขาก็จะรับทรัพย์กันอย่างน้อยรายละกว่าล้านบาทขึ้นไป ผมเดินสำรวจอยู่ 18 วันเต็ม วันละ 8-10 ก.ม. ทุกวัน จนทะเลาะไปร้องหมดทุกตารางเมตรของพื้นที่ด้วยเหตุนี้ผมจึงกล้าที่จะพูดและกล้าชนได้กับทุกคน ที่ตัดแต่พูดโดยไม่รู้ข้อเท็จจริง และยิ่งพวกที่ตัดแต่พูดในทางเสียหายทั้งหลาย

พวกเราได้ตกลงกันว่า ควรจะได้ทำการเปิดป้ายสำนักงานชั่วคราว "สำนักศึกษาและวิจัยชุมพร" โดยได้ตกลงกันไว้ก่อนที่จะได้เดินทางไปฝึกงานนักศึกษา ผมในฐานะหัวหน้าคณะทำงานก็ต้องเตรียมเกือบทุกอย่าง ตั้งแต่กำหนดการ การเตรียมเครื่องไทยธรรม นิมนต์พระมาเจิมป้าย ปัจฉัยถวายเป็นพระรวมทั้งกำหนดการต่าง ๆ เพื่อเรียนให้ท่านอธิการบดีและคณะผู้ติดตามท่านอธิการบดีได้ทราบ สำหรับค่าใช้จ่ายในการเตรียมการนั้น ผมก็รับภาระไปตามระเบียบ ถือว่าเป็นงานบุญก็แล้วกัน พวกเราได้กำหนดวันเปิดป้ายไว้ในวันที่ 29 มีนาคม 2537 เวลา 9:49 น. โดยกำหนดงานไว้ 4 งานด้วยกันคือ

- (1) งานเปิดการฝึกภาคสนามนักศึกษา
- (2) การเปิดการฝึกอบรมวิชาชีพลักสูตรระยะสั้น
- (3) งานเปิดป้ายสำนักศึกษาและวิจัยชุมพร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

(4) งานโครงการปลูกต้นไม้เฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ในวาระทรง-
ครองสิริราชสมบัติ ครบ 50 ปี ในปี พ.ศ.2539

ในพิธีดังกล่าวได้เรียนเชิญท่านอธิการบดีเป็นประธาน และได้เรียนเชิญแขกผู้มีเกียรติทั้งจาก
สถาบันฯ และจากจังหวัดชุมพร และจากอำเภอต่าง ๆ มาร่วมงาน พวกเราได้ช่วยกันทำงานอย่างเต็มที่
เป็นที่น่าชมเชยอย่างยิ่ง ในที่สุดงานก็ผ่านไปได้อย่างเรียบร้อย และนับแต่นั้นมา ชื่อ "สำนักศึกษา
และวิจัยชุมพร" ก็ได้รู้จักกันทั่วไปอย่างเป็นทางการ

เมื่อเปิดป้ายสำนักงานเสร็จเรียบร้อย พวกเราก็ยังคงทำงานภาคสนามต่อไป จนกระทั่งท่าน
อธิการบดีได้กรุณาติดต่อกับโทรศัพท์จังหวัดชุมพร ขอให้ติดตั้งวิทยุโทรศัพท์ 2 หมายเลขได้ โดยได้ทำการ
ติดตั้งเสร็จเมื่อวันที่ 8 เมษายน 2537 และต่อจากนั้นสิ่งต่าง ๆ ก็ตามมา จนกระทั่ง ณ วันนี้ถือได้ว่า
เป็นสำนักงานที่มีปัจจัยพื้นฐานต่าง ๆ ครบถ้วนจะครบสมบูรณ์ คือมีทั้งโทรศัพท์ โทรสาร เครื่องพิมพ์ดีดไฟฟ้า
เครื่องคอมพิวเตอร์ โต๊ะทำงาน โต๊ะหมู่บูชา ฯลฯ ตลอดจนมีเจ้าหน้าที่ประจำสำนักงาน ทั้งนี้นั้นก็ด้วย
ความร่วมมือร่วมใจของคณะทำงาน และความกรุณาของสถาบันฯ โดยท่านอธิการบดี ท่านรองกฤษ คุ้มรัตน์
คุณวันดี ท่านรองฯ วิไลวรรณ และเจ้าหน้าที่ของสถาบันฯ อีกหลายท่าน

7. เริ่มเผชิญหน้ากับชาวบ้านผู้บุกรุกและไม้หวังดี

คณะทำงานได้ช่วยกันทำงานต่อไปอย่างเข้มแข็งและไม่หยุดยั้ง โดยมีใจมุ่งมั่นที่จะสร้างชื่อเสียง
ในทางที่ดีให้กับสถาบันฯ ในการที่จะพัฒนาสังคม ช่วยเหลือราษฎรผู้สุจริตและยากไร้ แต่ในหมู่มหาชน
ก็ต้องมีราษฎรผู้เสียประโยชน์ และ ไม่ยอมเข้าใจ ทำการต่อต้านขัดขวางอยู่ตลอดเวลา ปัญหาที่เกิดขึ้นคือ
เมื่อวันที่ 26 มีนาคม 2537 ทางฝ่ายเราโดยอาจารย์ไพรัตน์ ได้นำนักศึกษาทำการปลูกไม้เพื่อเป็นแนว
สำหรับกันลม พื้นที่ที่ปลูกเป็นที่ว่างและอยู่ในความครอบครองของสถาบันฯ ตามกฎหมาย แต่ก็แปลกกลับมี
ราษฎรมาอ้างว่าเป็นที่ของพวกเขา ผมก็ชี้แจงไปแล้วว่าเป็นที่ของสถาบันฯ และเป็นที่ว่างเปล่า ดังนั้น
สถาบันฯ จึงมีสิทธิ์อย่างสมบูรณ์ที่จะทำการปลูกต้นไม้ได้ เขาบอกว่าเขาจะเอาไม้ปลูกพริก ปลูกข้าวโพด
เป็นที่ที่เขาได้ซื้อต่อมา ผมก็งงเพราะพื้นที่แปลงดังกล่าวห่างจากบ้านของเขาประมาณ 250 เมตร ผมได้
เว้นที่ว่างไว้ใกล้ ๆ บ้านเขาแล้วประมาณ 150 เมตร เป็นแนวยาวพื้นที่ก็เกือบ 20 ไร่ เพราะเห็นว่า
ส่วนหนึ่งมีมะพร้าวอยู่ประมาณ 10 ไร่ ก็กินไว้ให้อีก 10 ไร่ เพื่อจะได้ปลูกพืชล้มลุกเพื่อเป็นรายได้ และ
ที่ที่อาจารย์ไพรัตน์นำนักศึกษาปลูกไม้ ก็เป็นพื้นที่อยู่ในแนวเขตที่สถาบันฯ จะใช้ประโยชน์ 3,500 ไร่
ตามที่ได้ตกลงกันไว้ในที่ประชุมจังหวัดชุมพร เกิดการโต้แย้งสิทธิในพื้นที่ขึ้นมา ก็มีอันพาลคนหนึ่งถึงกับ
ข่มขู่นักศึกษาของเราว่า "น้องยังอยากมีชีวิตอยู่รับปริญญาหรือไม่" นักศึกษาได้มาฟ้องผม ผมจึงให้นักศึกษา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กลับมาสำนักงานก่อน แล้วผมก็สั่งให้คนงานนำรถแทรกเตอร์ไปไถแปลงนั้นทันที เท่านั้นเองได้เรื่องสนุก
เขาละ ชาวบ้านประมาณ 30 คน ก็หน้าเต็มชุดเต็ม มีนายธงชัยเป็นหัวหน้า ถ้ามืดขอบ้าง ไม้บ้าง จอบ
บ้าง มาขว้างบอกให้แทรกเตอร์หยุดทำงาน ผมทำงานอยู่บนแปลงบน (แปลง B) ห่างจากจุดเกิดเหตุ
ประมาณ 4 ก.ม. อาจารย์เสวีรับบั้งรถหน้าต้นไปบอกว่าชาวบ้านมาประท้วง ต้องการเจอกับผม ผมก็ไป
ทันทีเหมือนกัน ไปถึงจุดชาวบ้านประท้วง ก็พบปลัดอำเภอ (นายศรายุทธ) อยู่ในกลุ่มชาวบ้านด้วย แปลก
แต่จริงคำแรกที่ปลัดอำเภอศรายุทธ พูดกับผมคือ ขอให้ผมยุติการไถเอาไว้อีกก่อน ผมก็ถามว่ายุติการทำงาน
ด้วยเหตุผลอะไร เขาบอกว่าเป็นที่ของชาวบ้าน ผมถามว่าใช้สิทธิตามกฎหมายข้อไหน มีเอกสารสิทธิแสดง
ไหม แต่ของสถาบันฯ มี ป.ส. 19 ปลัดฯ เขาบอกว่าอาจารย์ทำแบบนั้นผิดแบบนี้ เรื่องคงไม่จบ ผมก็ตอบว่า
ไม่จบก็ไม่จบ เพราะถ้าจะจบด้วยการยอมให้ผู้กระทำผิดกฎหมายเป็นฝ่ายถูกต้องได้รับประโยชน์ ในขณะที่
ที่ฝ่ายที่กระทำตามกฎหมายกลับเสียประโยชน์ ผมในฐานะตัวแทนของสถาบันฯ ยอมไม่ได้ เขาบอกว่าแบบ
นี้ชาวบ้านจะก่อ mob ได้ เรื่องจะไม่สงบ ผมก็ตอบว่าเมื่อพวกผิดกฎหมายก่อ mob ได้ ผมก็จะพาพวก
สุจริตชนสร้าง mob ได้เช่นกัน เอาไหมละใครมากกว่าชนะ โดยผมจะนำ mob (นักศึกษา) ไปเดินที่
ทำเนียบรัฐบาล และจะรายงานด้วยว่าปลัดอำเภอขงส่ง เสริมชาวบ้านให้กระทำผิดกฎหมายและก่อความ
ไม่สงบขึ้นมา

เท่านั้นเองซักจะสนุก ปลัดอำเภอซักหัวเสีย เพราะเสียหน้าที่ผมไม่ยอม ชาวบ้านที่มาประท้วง
เห็นผมไม่ยอมแน่ ก็เสนอให้ทั้ง 2 ฝ่ายยุติ โดยขอให้ฝ่ายเรายุติการไถ และฝ่ายชาวยุติการปลุกไฟชดถ
นั้นไว้อีกก่อน ปลอ่ยให้พื้นที่แปลงนั้นว่างเปล่าเอาไว้อีกก่อน จนกว่าจะให้ที่ประชุมกรรมการจังหวัดชุมพรตัดสิน
ชี้ขาด ผมพิจารณาเห็นว่าไม่ได้เปรียบเสียเปรียบกัน และยิ่งไถการชี้ขาดฝ่ายเราก็นะวันยังค่ำ จึงตอบ
ตกลง ต่างฝ่ายต่างก็กลับ พวกเรายังถามผมเลยว่า ชาวบ้านจะหยุดปลุกไฟจริงหรือ ผมก็บอกว่าชาวบ้าน
กลุ่มนี้ไม่หยุดปลุกหรอก เพราะพวกนี้ตั้งแต่พูดแต่ไม่เคยรักษาสัญญาเลย แต่ก็เป็นการดีเพราะจะได้เป็นข้อ
มูลและข้ออ้างได้ว่า ฝ่ายเรา (ฝ่ายสถาบันฯ) รักษาดีก็ตามโดยตลอด แต่ฝ่ายชาวบ้านนี่โกง พวกนี้ต่าง
หากผิดกติกาและผิดสัญญาโดยตลอดเช่นกัน ฝ่ายเราจะได้เป็นฝ่ายไล่ต้อนบ้าง เรียกว่าเกลือจิ้มเกลือ
เลยทีเดียว ถึงตอนนั้นชาวบ้านเริ่มรู้แล้วว่าฝ่ายเราไม่กลัวและไม่ยอมแล้ว พวกเขา ก็กลับไปปรึกษาหา
วิธีการโกงกันแบบใหม่ต่อไป

พอดีวาระการเป็นผู้ทรงคุณวุฒิของสภาตำบล ซึ่งนายธงชัย วัดละเอียต หัวหน้ากลุ่มผู้ประ
ท้วงต่อต้านสถาบันฯ ได้หมดลง และจะทำการเลือกตั้งกันใหม่ในวันที่ 8 เมษายน 2537 ผมได้เรียกเจ้า
หน้าที่และคนงานของสำนักศึกษาฯ ชุมพร ซึ่งทุกคนเป็นคนท้องถิ่นมาพูดคุย และกำหนดให้พวกเราไปหาคน
ที่สนับสนุนเราลงสมัครสู้กับกลุ่มของนายธงชัย และต้องพยายามเอาชนะให้ได้อย่างชาวสะอาด เรียกว่า
ลองวัดดวงกันเลย เพราะงานนี้ผมคิดไว้ในใจแล้วว่า ถ้าฝ่ายเราแพ้ ผมก็จะเสนอให้สถาบันฯ ยุติการตำ
เนินงานที่ชุมพรเสีย เพราะไม่คุ้มและไปรอดยาก แต่ถ้าฝ่ายเราชนะผมก็จะใช้วิธีการที่แข็งกร้าวอย่าง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จริงจัง เข้าใส่กลุ่มของนายธงชัย และจะเข้าแลกเปลี่ยนมวยประเภทไฟเตอร์เลย ผลการเลือกตั้ง ฝ่ายเราส่งคุณปรีชาลงสมัคร ฝ่ายนายธงชัย ส่งคุณมนตรีลงสมัคร ฝ่ายเราชนะครบด้วยคะแนน 358 ต่อ 142 นี่ขนาดกลุ่มของนายธงชัย ตั้งเต็นท์จัดเลี้ยงรวมพลกันตั้งแต่วันที่ 6 เมษายน โดยมีนายทุนชั่ว ๆ เป็นสปอนเซอร์ให้ด้วยซ้ำ ยิ่งแพ้เราขาดลอยเลย เรียกว่าฝ่ายเราระดมพลเต็มที่และใช้วิธีแบบการเลือกตั้ง ส.ส. เลย ผมก็ได้แต่นึกในใจว่า ขนาดตัวต่อตัวยังแพ้ฝ่ายเราขาดลอย ถ้ารวมทั้งตำบลหรืออำเภอ หรือจังหวัด เชื่อแน่ว่ายิ่งแพ้เราแน่นอน เพราะฉะนั้นต่อไปนี้ลุยลูกเดียว และผลจากการลุยสะบัดหันแหลก ชื่อเสียงของสถาบันฯ ก็ดีขึ้นมาเป็นลำดับ จนปัจจุบันนี้พอเขาเอ่ยถึงสนามบินชุมพร เขาก็จะกล่าวต่อไปว่าอยู่ติดกับสถาบันเทคโนโลยีฯ ผู้คนเริ่มกล่าวคำสถาบันเทคโนโลยีฯ ได้ถูกต้อง เพราะที่ชุมพรมี 3 สถาบันเทคโนโลยีฯ ด้วยกันคือ สถาบันเทคโนโลยีฯ แม่โจ้ สถาบันเทคโนโลยีฯ ราชมงคล และที่พระจอมเกล้าลาดกระบังของเรา ตอนนั้นพอเอ่ยคำว่าสถาบันเทคโนโลยีฯ เขาจะหมายถึงสถาบันฯ เราครับ

ในเย็นวันที่ 8 เมษายน พวกกลุ่มนายธงชัย ซึ่งคิดว่าพวกตนจะชนะแต่กลับแพ้ขาดลอย ได้เชิญ ส.ส. ศิริศักดิ์ อ่อนละม้าย มาพบปะปราศรัยที่เต็นท์ของพวกเขา ผมอยู่ที่สำนักงานกำลังมีความสบายใจกับผลการชนะเลือกตั้ง ดีใจที่โทรทัศน์ที่ติดตั้งเสร็จเรียบร้อย และเตรียมจะทานอาหารสังสรรค์กับนักศึกษาฝึกงาน ที่จะต้องเลี้ยงส่งท้ายปิดการฝึกงานและเดินทางกลับในวันที่ 9 เมษายน อาจารย์เสรี ก็ลงมาบอกว่า ส.ส. ต้องการให้ผมไปนั่งฟังด้วย ผมก็ขึ้นไป ส.ส. เขาบอกว่า เขาต้องการพบท่านอธิการบดี (ช่วงใหญ่โตเสียเหลือเกิน) ผมก็ตอบไปว่าท่านอธิการบดีได้เดินทางกลับไปกรุงเทพฯ แล้ว เขาบอกว่าไหนอธิการบดีนั้นจะมาพบเขาใจละ ผมก็งง เพราะท่านอธิการบดีไม่เคยได้ันต์เลย เพราะตอนไปชุมพรผมอยู่กับท่านอธิการบดีตลอดเวลา ผมก็ตอบไปว่าท่านอธิการบดีไม่ได้ันต์เอาไว้ เขาก็บอกว่าเขาต้องการคนที่สามารถตัดสันใจได้ ในนามของสถาบันฯ เกี่ยวกับชุมพร ผมก็ตอบว่าผมสามารถจะตัดสันใจได้ เขาก็ถามชื่อเสียง เรียงนามผม ผมก็เลยให้นามบัตรไป 1 ใบ จากนั้นท่าน ส.ส. ก็พูดของท่านไปตามหน้าที่และสไตล์ของท่าน ซึ่งท่านก็พูดได้เป็นกลางดีมาก แต่ก็มีบางประเด็นข้อมูลที่ท่านได้ไปไม่ถูกต้องและบางประเด็นยังขาดข้อมูล ผมก็ถือว่าไม่เป็นสาระสำคัญที่ผมจะต้องไปชี้แจง หลังจาก ส.ส. ท่านพูดไปประมาณ 1 ชั่วโมง ท่านก็ให้ชาวบ้านพูดบ้าง ก็พูดคำสถาบันฯ พูดเอาแต่ได้ฝ่ายเดียว ตามแบบฉบับของเขานะแหละ ชาวบ้านพูดไปประมาณ 1 ชั่วโมง ท่าน ส.ส. ก็ให้ผมพูดบ้างถึงงานที่สถาบันฯ จะทำ ผมก็พูดถึงงานที่ได้ทำมาและแผนงานที่จะทำ โดยเน้นว่าเราจะทำงาน 3 อย่างคือ การเรียนการสอน การวิจัยเพื่อพัฒนา และการฝึกอบรมบริการทางวิชาการ และย้ำว่าสถาบันฯ จะเปิดสอนแน่นอน ถ้าทุกอย่างพร้อม โดยเฉพาะอาคารเรียนและการยอมรับของราษฎรผู้สุจริต พูดถึงแค่นี้เขาก็ถามผมว่าจะเปิดสอนปีไหน ถามแบบคาดคั้น ผมก็ตอบว่าต้องพร้อมก่อน คาดว่าปี 40 น่าจะพร้อมได้ เขาก็พยายามคาดคั้นว่าจะเปิดแน่นอนเมื่อไร ทำงานซักเข้ามา ผมซักโมโหเลยตอบไปว่า โดยส่วนตัวผมอยากจะเปิดสอนพร้อมนี้เสียด้วยซ้ำ เพราะมีความเชื่อมั่นว่าการศึกษาคือจะช่วยทำให้คนฉลาด และมีความประพฤติดี แต่การเปิดสอนระดับปริญญาตรี ไม่ใช่เป็น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การเปิดแสดงละครลิง จะได้นักจะเปิดแสดงเมื่อไรก็ได้ การศึกษาต้องคำนึงถึงคุณภาพของผู้ที่จะจบออกไป
 ไป ประการสำคัญ พ่อ-แม่ ที่เขาสู้อุตส่าห์เสียเงินทองและเวลา เพื่อให้ลูกหลานได้มีโอกาสเรียน สถาบัน
 เทคโนโลยีลาดกระบังนี้ถึงคุณภาพและเงินทองของ พ่อ-แม่ ที่จะต้องเสียไป ดังนั้นจึงต้องทำด้วยความรอบ
 คอบมากที่สุดหน่อย และผมก็กล่าวซ้ำต่อไปอีกว่า สถาบันฯ มาพัฒนาเพื่อชุมชนโดยทั่วไป มิใช่เพื่อคนกลุ่มใด
 กลุ่มหนึ่งเท่านั้น จากนั้น ส.ส. ก็ถามผมว่า ตอนนี้องค์การบริหารฯ กำลังทำอะไรให้กับราษฎรบ้าง ผมก็ตอบว่าที่
 เราทำได้และกำลังทำอยู่ในขณะนี้ คือการฝึกอบรมวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นให้กับราษฎร และในวันที่
 24-26 พฤษภาคม 2537 นี้ เราจะเปิดฝึกอบรมเกี่ยวกับการแปรรูปผลิตภัณฑ์อาหาร และในระหว่างการ
 อบรมเราได้เชิญแพทย์เคลื่อนที่จากโรงพยาบาลชุมชน มาบริการรักษาให้ฟรีอีกด้วย พูดถึงตอนนี้ ชาว
 บ้านก็สวนออกมาว่า "ไม่เอาเดี๋ยวหมอมานัดตายพวกเขาตาย" ผมก็ยิ้มแกล้มผมตอบสวนกลับไปเช่นกัน
 ว่า ผมนำแพทย์มาเพื่อช่วยรักษาคนที่ต้องการให้รักษาครับ ไม่ใช่มาบังคับรักษา และประการสำคัญหมอ
 ที่มาเขาเป็นคนที่มีความรู้แพทย์ ไม่เลวทรามอย่างที่ท่านคิดหรืออก ท้าไม่พวกท่านถึงมีความคิดแบบนี้ คนที่คิด
 แบบนี้ทางจิตแพทย์เขาบอกว่า เป็นพวกโรคจิต คิดร้ายต่อผู้อื่น พูดเท่านั้น ส.ส. และชาวบ้านนั่งอึ้ง ไปตาม ๆ
 กัน ก็มาเข้าทางปืนของผมนั่นเอง ผมก็เลยกล่าวลาและก่อนจะจากกันผม ได้กล่าวซ้ำท้ายย้ำไปอีกว่า คน
 พูดจริงพูดก็ครั้งก็เหมือนกัน คนพูดโกหกพูดก็ครั้งก็จะ ไม่เหมือนกัน คนจะดีหรือเลวขอให้ดูจากผลงานที่เขา
 ได้สร้างไว้ และขอให้ดูนาน ๆ ด้วย และสำหรับผมในฐานะหัวหน้าคณะทำงานภาคสนาม ขอยืนยันอีกครั้ง
 ว่า ผมใช้ศีลธรรมนำกฎหมาย แต่จะไม่ยอมให้กฎหมายมาข่มขู่เอาอย่างเด็ดขาด

เมื่อได้อ่านถึงตอนนั้น ท่านผู้อ่านก็พอจะมองเห็นภาพการต่อสู้ได้ชัดเจนขึ้น เพราะฉะนั้น ถ้า
 หากพวกเราชาว สจล. ยืนนิ่งเฉยอยู่ ไม่รู้ร้อนรู้หนาว หรือยังมีความซลาดกลัวอยู่ ก็ขอโปรดจงได้เปลี่ยนใจ
 มีจิตสำนึกที่จะช่วยกันร่วมต่อสู้เพื่อให้เกิดความถูกต้องและเป็นธรรมต่อสังคม และเป็นการต่อสู้เพื่อศักดิ์ศรี
 และชื่อเสียงของสถาบันฯ อีกด้วย

8. รางวัลจากการทำงาน

ก่อนที่คณะทำงานจะเริ่มงาน ท่านรองฯ กุลธร ในฐานะประธานคณะกรรมการ ได้พูดย้ำเสมอ
 ในที่ประชุมต่อหน้าคณะทำงาน คณะกรรมการ และท่านอธิการบดี ว่า คณะทำงานถือได้ว่าเป็นผู้ที่เสียสละ
 ต้องทำงานหนักและบางกรณีต้องเสี่ยงอันตราย จึงควรจะให้รางวัลเพื่อเป็นการส่งเสริมให้กำลังใจกันบ้าง
 ซึ่งทางหนึ่งที่จะให้ได้คือ การให้ความดีความชอบ 2 ชั้น เป็นอย่างไรบ้างครับ ฟังแล้วน่าชื่นใจดีไหม
 เมื่ออยู่กับตัวต่อตัว ผมได้เรียนกับรองฯ กุลธรว่า เรื่อง 2 ชั้น ระวังจะเข้าตัวนะครับ สำหรับผมไม่มีปัญหา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

อะไรเพราะตลอดชีวิตการทำงานของผม ผมไม่ถึงเรื่อง 2 ชั้น เป็นที่ยึดเหนี่ยวอยู่แล้ว ผมถือความสำเร็จ
ของงานและผลประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นกับหน่วยงานและต่อสังคมเป็นหลัก เพราะนั่นคือรางวัลที่มีค่าสูงสุด
สำหรับการทำงานของผม ผมกล้ายืนยันได้ว่าตลอดชีวิตการทำงานของผม ผมได้รับคำชมเชยยกย่องจาก
หัวหน้างานของผมทุกแห่งและทุกคนว่า ผมทำงานดีมาก งานสำเร็จก้าวหน้าและได้ผลดี เกิดประโยชน์ต่อ
ราชการอย่างมหาศาล แต่ผมก็ไม่ค่อยจะได้ 2 ชั้น กับเขาหรอกครับ บางครั้ง โดนลงโทษไม่ให้เงินเดือน
ขั้นก็ยังมี เพราะไปทำงานเกินขอบเขตไป แม้จะเกิดผลดีแก่ราชการ แต่เมื่อนายไม่ชอบซะอย่าง ก็เลย
นอกจากจะไม่ให้ 2 ชั้นแล้ว ยังดชั้นเสียอีก ขนาดคณะเทคโนโลยีการเกษตร ทั้งคณบดี รองคณบดี
หัวหน้าภาควิชาที่ผมสังกัดอยู่ ต่างก็บอกว่าผมทำงานดีมาก ขนาด over qualify เลยทีเดียว แต่ก็ไม่เคย
แม้แต่จะนึกให้ 2 ชั้นแก่ผมเลยแม้แต่ครั้งเดียว ถ้าผมขិតเรื่อง 2 ชั้น เป็นสภาวะในการทำงาน ผมก็คง
เลิกทำงานไปนานแล้ว

เดือนสิงหาคม 2537 ผมต้องเดินทาง ไปญี่ปุ่น เพื่อปฏิบัติงานวิจัยที่ Kyushu Tokai University
ตามโครงการแลกเปลี่ยนเป็นเวลา 3 เดือน ผมก็มีมอบหมายให้อาจารย์ดำรงศักดิ์ ทำการแทนผม แต่ก่อน
ผมจะเดินทางไป ผมได้ทำเรื่องเสนอขอ 2 ชั้น ให้กับอาจารย์ดำรงศักดิ์ ในฐานะตัวแทนของคณะทำงาน
ซึ่งที่จริงแล้วอีกท่านหนึ่งคือ อาจารย์เสรี ก็ควรจะได้รับการเสนอด้วย เพราะได้ทำงานหนักมาเช่นกัน
แต่ด้วยมารยาท หรือความโง่ของผมก็ไม่ทราบ ผมจึงเสนอขอไปเพียง 1 คน ผลการประชุมของคณะ
กรรมการบริหารระดับสูง ท่านสรุปออกมาว่า อาจารย์ดำรงศักดิ์ เป็นอาจารย์ของคณะเทคโนโลยีการ
เกษตร ก็ควรจะไปขอหรือใช้โควตาของคณะเทคโนโลยีการเกษตร ไม่ควรมาขอจากส่วนกลาง ในขณะที่
เดียวกันทางคณะเทคโนโลยีการเกษตร ก็เกี่ยงว่า อาจารย์ดำรงศักดิ์ ทำงานให้ส่วนกลางก็ต้องขอจาก
ส่วนกลาง สรุปแล้วพวกผมเลือกไปทำกันเอง ก็เลยอดไม่ได้ 2 ชั้น อยากจะไปทำงานกันเองทำไม เขา
ว่ามาทำองนั้นแหละครับ

เป็นอย่างไรบ้างครับ รางวัลแห่งการทำงานกลางแดดกลางฝน นอกจากจะไม่ได้รับอะไร
เป็นรางวัลแล้ว ยังถูกพวกเราชาว สจล. บางคนดูถูก ดูแคลนอีกว่า เป็นพวกที่ไม่มีงานทำที่คณะหรือที่
ภาควิชา เลยต้องหาทางออกไปทำงานที่ชุมพร ก็คงจะจริงอย่างเขามั้ง พวกผมอาจจะโง่จริง หรือ
ว่างงานจริงอย่างที่เขาก็ก็น่าได้ ผลก็คือคณะทำงานเริ่มทยอยถอนตัวไม่มาทำงานหรือไม่ก็ลาออกไปเลยก็มี
สำหรับผมถือเป็นเรื่องธรรมดาเพราะจากการที่ได้ไปทำงานที่ชุมพร ผมถือว่าผมได้รับรางวัลจาก
การทำงานมากมาย กล่าวคือ สถาบันฯ ได้รับการยอมรับในผลงานและได้รับความเชื่อถือมากขึ้น หน่วยงาน
งานสำนักศึกษาและวิจัยชุมพรเป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลาย คนงานและเจ้าหน้าที่ที่ชุมพรมีขวัญและกำลังใจดี
มากขึ้น มีความภูมิใจในหน่วยงานและตั้งใจที่ได้มีงานทำที่เป็นเรื่อง เป็นราวมากขึ้น โดยเฉพาะตัวผมเองรู้
สึกว่าคนที่ชุมพรจะรู้จักผมมากกว่าคนที่สถาบันฯ เสียอีก

สถาบันฯ ได้เป็นที่ยอมรับและกล่าวขวัญในทางที่ดีจากทุกวงการ ทั้งหน่วยราชการและเอกชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำนักงานงบประมาณได้ให้การสนับสนุนงบประมาณมากขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ซึ่งสิ่งเหล่านี้ผมถือว่าเป็นความสำเร็จที่น่าชื่นชมและน่ายินดีอย่างยิ่ง ความสำเร็จเหล่านี้เป็นผลจากการร่วมมือช่วยกันทำงานของคณะทำงาน และความสำเร็จของงานนี้ ผมถือว่าเป็นรางวัลตอบแทนการทำงานที่มีค่ายิ่งกว่าการได้ 2 ชั้นครับ ถ้าหากได้ทำงานหนักแต่ผลงานไม่ก้าวหน้า แล้วได้ 2 ชั้น หรือได้ตำแหน่งเป็นรางวัล ผมไม่ถือว่าเป็นรางวัลตอบแทนหรอกครับ แต่ถ้าใครจะถือหรือยึดติดว่าดีงาม ผมก็ไม่ห้ามหรือครับ

๑. การดำเนินการแก้ปัญหาขึ้นเด็ดขาด

พวกผมได้ทำงานกันต่อไปอย่างไม่หยุดยั้ง และยิ่งได้รับงบประมาณเพิ่มมากขึ้น ก็ยิ่งต้องทำงานกันมากขึ้น ในขณะที่คณะทำงาน ได้ลดจำนวนน้อยลง ผมในฐานะหัวหน้าคณะทำงานก็ต้องพยายามหาทางแก้ปัญหาต่อไป และมีผลทำให้ผมต้องเดินทางระหว่างกรุงเทพฯ-ชุมพร เดือนละ 2-3 ครั้ง ครั้งละ 3-5 วัน เรียกได้ว่าบ้านพักที่ชุมพรเป็นเหมือนบ้านที่ 2 ของผมเลยทีเดียว มีบางคนเคยถามผมว่าทำไมผมจึงนอนบ้านพัก ไม่นอนโรงแรม แต่คนขับรถกลับนอนโรงแรม หรือเบื่อกว่าที่พักแบบเหมาจ่าย คั้นละ 100 บาท ผมขออนุญาตไม่ตอบ ตอบแต่เพียงสั้น ๆ ว่า หัวหน้าต้องเป็นแบบอย่างที่ดี คนดีย่อมมองและพิจารณาเอาแต่สิ่งดีมาเป็นแนวทางปฏิบัติตาม คนเห็นแก่ได้จะมองแต่สิ่งที่จะเกิดประโยชน์ต่อตัวเองเท่านั้น เพื่อนำมาเป็นข้ออ้างหรือข้อปฏิบัติโดยไม่คำนึงถึงผิดถูกแต่อย่างใด

การทำงานก็ยังคงมีปัญหาในกลุ่มของนายธงชัย มาโดยตลอด การที่นายธงชัย กล้าขัดขวางก่อกวนการทำงานของสถาบันฯ ก็เพราะประการแรกเชื่อว่าสถาบันฯ ไม่สามารถจะหางบประมาณมาดำเนินการได้ และประการที่สองซึ่งสำคัญมากคือ มีข้าราชการชั่วและนายทุนชั่ว บางรายให้การสนับสนุนนายธงชัยอยู่ ผมและคณะพยายามสืบและพยายามหาทางแก้ไข ซึ่งก็ได้ทำอาจารย์กุลธร และคุณวรินทร์ช่วยเหลือน้อย่างเต็มที่ การแก้ปัญหาที่มีมากมายหลายรูปแบบ ก็สรุปได้เหมือนกัน จะขอยกตัวอย่างมาให้ดูสักเล็กน้อย

1. พวกเราสืบทราบมานานายธงชัย มีนายอำเภอกคนหนึ่งหนุนหลังอยู่ และนายอำเภอกคนนั้นมีข้าราชการระดับสูงที่กรุงเทพฯ ให้การสนับสนุนอยู่ก่อนหน้า พอสืบทราบได้ ท่านอาจารย์กุลธรก็ไปสืบหาต้นตอ ในที่สุดก็พบต้นตอที่กรุงเทพฯ ท่านอาจารย์กุลธรก็ทำการเจรจากับต้นตอนั้นทันที และเนื่องจากต้นตอนั้นมีกิจการงานที่ต้องอาศัยท่านอาจารย์กุลธรอยู่ ท่านอาจารย์กุลธรก็เลยใช้เป็นไม้ตายให้ต้นตอนั้น ไปสั่งให้นายอำเภอกคนนั้นยุติบทบาทให้การสนับสนุนนายธงชัยเสีย เมื่อนายธงชัยขาดแบ็คสนับสนุน บทบาทก็ลดลง อำนาจในการต่อรองก็หมดไป พวกผมก็เข้าชนได้เต็มรูปแบบ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้拿去ไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. เมื่อฝ่ายชาวบ้านที่ขัดขวางสถาบันฯ ทำผิดกฎหมาย ทางฝ่ายเราก็แจ้งจับดำเนินคดีทันที ซึ่งเมื่อก่อนฝ่ายเราไม่กล้า แต่เมื่อผมเข้ามาทำงาน ผมพยายามพูดดี ๆ แล้ว เมื่อไม่ฟังก็ดำเนินการขึ้น เต็ดขาดทันที ฝ่ายเราได้สั่งจับและดำเนินคดีผู้ทำลายตัดต้นไม้และต้นมะม่วงของสถาบันฯ 1 ราย ดำเนินคดีกับเจ้าของรถไถและผู้จ้างไถป่าสวนฯ 1 ราย (2 คน) ผลการตัดสิน ศาลสั่งปรับและจำคุกทั้ง 2 รายการ ทำให้การต่อต้านโดยวิธีการเข้าทำลายของสถาบันฯ ยุติลงโดยเด็ดขาด

3. สถาบันฯ ได้ทำการประชาสัมพันธ์และเปิดตัวอย่างเต็มที่ โดยการนำผ้าป่าไปทอดที่สำนักสงฆ์หินกบ เมื่อวันที่ 10 กุมภาพันธ์ 2538 โดยท่านอธิการบดีเป็นประธาน และในงานเดียวกันท่านอาจารย์กุลธรก็นำพระประธานขนาดหน้าตักกว้าง 2.5 เมตร เป็นพระพุทธรูปปางมารวิชัย ราคาค่าก่อสร้างประมาณ 7 หมื่นกว่าบาท คณะผ้าป่าที่นำไปทอดมีผู้บริหารของสถาบันฯ อาจารย์ และเจ้าหน้าที่ไปกันมากพอสมควรกว่า 100 คน มีการฉายหนังกลางแปลง มีดนตรีฉลองสมโภชด้วย ได้เงินสดผ้าป่าประมาณ 7 หมื่นบาท ค่าใช้จ่ายต่าง ๆ มีผู้บริจาคให้ ไม่ว่าจะเป็นค่าน้ำ ค่าดนตรี ค่าอาหาร ค่าปัจจัยพระ ค่าองค์ผ้าป่า ฯลฯ ก็เป็นงานที่สนุกมาก คนมาเที่ยวและร่วมงานกันมาก ทุกอย่างเรียบร้อยดี ชาวบ้านแซ่ซ้องสรรเสริญกันมาก ผมขนานตอหนอน 3 คืนติดต่อกัน ยังอดชื่นใจหายเหนื่อยเลย

4. ฝ่ายเราได้ทราบว่า ส.ส. และ ส.จ. และสภาตำบล ยังไม่เข้าใจการทำงานของสถาบันฯ ถูกต้อง ผมจึงได้เขียนเชิญสภาตำบลชุมพร และผู้ทรงคุณวุฒิ มาพบปะพูดคุยกับท่านอธิการบดี และท่านอาจารย์กุลธร ที่สำนักงานสำนักศึกษาและวิจัยชุมพร เมื่อวันที่ 20 กุมภาพันธ์ 2538 ท่านอธิการบดีได้ชี้แจงประเด็นต่าง ๆ ให้สภาตำบลได้ทราบ และถามทางสภาตำบลว่าจะเห็นด้วย และให้การสนับสนุนสถาบันฯ หรือไม่ ผลก็คือสภาตำบลมีมติเป็นเอกฉันท์ให้การสนับสนุน และได้ नामตั้งไปเสนอต่อสภาตำบลที่อำเภอปะทิว (ทุกสภาตำบล) ปราบกวางสภาตำบลให้การสนับสนุนเป็นเอกฉันท์ ไม่มีเสียงคัดค้าน มีแต่เสียงสนับสนุนเท่านั้น

เมื่อวันที่ 7 เมษายน 2538 สภาตำบลชุมโค ได้นัดประชุมราษฎรตำบลชุมโค และตำบลใกล้เคียง มาประชุมเพื่อรับฟังคำชี้แจงเกี่ยวกับการดำเนินงานของสถาบันฯ ที่ชุมพร โดยได้เชิญผมและคณะ (คุณวรรณ และอาจารย์เสรี) ส.ส. จังหวัดชุมพร (คุณศิริศักดิ์) รองผู้ว่าฯ ชุมพร ปลัดจังหวัด หัวหน้าสำนักงานจังหวัด นายอำเภอ ทหาร ตำรวจ ฯลฯ ไปร่วมชี้แจงและเป็นพยานรับฟังคำชี้แจงด้วย ในวันนั้นหลังจากที่ผมได้ขึ้นพูดชี้แจงประมาณ 20 นาทีแล้ว ส.ส. ศิริศักดิ์ ก็ขึ้นพูดต่อ โดยท่านได้เริ่มด้วยการถามราษฎรที่มาฟังคำชี้แจง ซึ่งมีประมาณ 1,000 กว่าคน ว่าราษฎรต้องการสถาบันเทคโนโลยีหรือไม่ ใครต้องการให้ยกมือ ปราบกวางกว่า 99% ยกมือต้องการ ท่านถามต่อไปอีกว่า ใครไม่ต้องการให้ยกมือ ปราบกวางว่าไม่มี ส.ส. ท่านเห็นอย่างนั้น ท่านก็เลยพูดสนับสนุนการจัดตั้ง และรับปากจะช่วยสถาบันฯ ในทุก ๆ ด้าน ซึ่งคุณวรรณ ก็ได้ขอให้ท่านช่วยในการของบประมาณ โดยเฉพาะตอนแปรรูปถั่วดี ซึ่ง ส.ส. ท่านก็รับปากอย่างแข็งขัน และต่อมาในภายหลัง ส.ส. สุวโรช พะลัง ท่านได้ทำหนังสือถึงทบวงฯ ขอให้สนับสนุนการแปรรูปถั่วดีของชุมพรด้วย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5. ผม คุณวรนีย์ และท่านอาจารย์กุลธร ได้เดินทางไปพบท่านแม่ทัพภาคที่ 4 (พลโทปานเทพ ภูวนารถนุรักษ์) ที่จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยความกรุณาอนุเคราะห์ช่วยเหลืออย่างดีจากท่านพลเอกเกษม สงวนชาติสีรไกร ท่านแม่ทัพได้กรุณากำหนดวันให้พบวันที่ 13 มีนาคม 2538 เดิมคณะของสถาบันฯ จะมี ท่านอธิการบดีเป็นหัวหน้าคณะ แต่ท่านอธิการบดีท่านติตราชการ พบรัฐมนตรี ท่านเลยไปไม่ได้ ท่าน อาจารย์กุลธรก็ต้องทำหน้าที่เป็นหัวหน้าคณะ

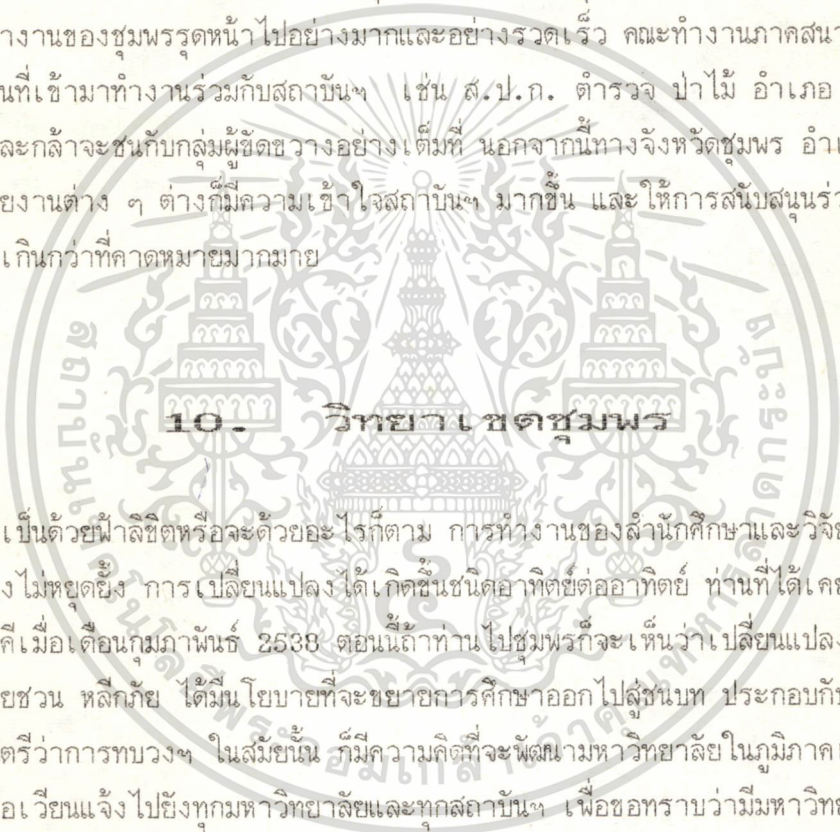
พวกผม 3 คน เดินทางจากกรุงเทพมหานครตอนเย็นวันที่ 12 มีนาคม พักค้างคืนที่สุราษฎร์ธานี 1 คืน เข้าวันที่ 13 มีนาคม จึงเช่ารถเดินทางจากสุราษฎร์ธานีไปนครศรีธรรมราช ท่านแม่ทัพได้ให้ความกรุณา ต่อพวกเราเป็นอย่างมาก โดยท่านได้เชิญนายทหารระดับสูงของกองทัพเข้าร่วมประชุมเพื่อรับฟังการบรรยายสรุปการทำงานและปัญหาข้อขัดข้องของสถาบันฯ ท่านได้รับปากอย่างแข็งขันว่าจะช่วยสถาบันฯ ทำ การแก้ปัญหาและช่วยในการทำงานพัฒนาในทุกประการที่สถาบันฯ ติดขัดและร้องขอ พวกเราที่ไปในวันนี้ รู้สึกซาบซึ้ง และต้องขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ต่อท่านแม่ทัพและคณะนายทหารทุกท่านที่ได้กรุณาต่อสถาบันฯ เป็นอย่างดี

การไปพบท่านแม่ทัพภาคที่ 4 นี้ แม้ว่าจะได้รับความสำเร็จอย่างดีดังที่ตาม แต่ผมก็โดนอาจารย์ และข้าราชการของสถาบันฯ หลายท่านต่อว่าต่อขานเป็นอย่างมาก ทั้งนี้เพราะ ในวันที่ 14 มีนาคม 2538 เป็นวันลงคะแนนเสียงสรรหาอธิการบดีของสถาบันฯ ซึ่งจากการสำรวจได้คาดว่าผู้ที่มีโอกาสจะได้รับคะแนน เสียงมากมีอยู่ 2 ท่านคือ ท่าน ศ.ดร. ไพรัช และท่านอาจารย์กุลธร และจากที่ผมได้เรียนไว้แต่ต้นแล้ว ว่า ในการไปพบท่านแม่ทัพภาคที่ 4 ในวันที่ 13 มีนาคม นั้น ท่าน ศ.ดร. ไพรัช จะต้องเป็นหัวหน้าคณะ ท่านอาจารย์กุลธรจะต้องเป็นรองหัวหน้าคณะ โดยมีผมและคุณวรนีย์ เป็นผู้ติดตาม แต่ท่าน ศ.ดร. ไพรัช ได้ แจ้งให้ทราบว่าท่านไปไม่ได้ เพราะท่านมีนัดกับ ร.ม.ต. ในวันที่ 13 มีนาคม ผมจึงเรียนถามท่าน อาจารย์กุลธรว่า ท่านมีนัดหรือเปล่า และท่านจะไม่ได้ไหม เพราะมีหลายคนว่าท่านอาจารย์กุลธร ไม่ ควรไป เพราะจะเป็นการเสียเปรียบท่าน ศ.ดร. ไพรัช เพราะวันที่ 13 มีนาคม กองเชียร์ท่านอาจารย์ กุลธรได้บอกว่าควรจะต้องอยู่เพื่อหาเสียง และเพื่อเป็นการป้องกันคนที่เชียร์จะเปลี่ยนใจ จะด้วยสาเหตุใดก็ สดแล้วแต่

ถ้าท่านเป็นท่านอาจารย์กุลธร ท่านจะตัดสินใจอย่างไร ไปเพื่อสถาบันฯ หรืออยู่หาเสียงเพื่อ ตัวเอง (แล้วอ้างว่าเพื่อสถาบันฯ) เพื่อสถาบันฯ จะได้อะไรบ้าง และเพื่อตัวเองจะได้อะไรบ้าง ท่าน ศ.ดร. ไพรัช ไปไม่ได้แล้ว 1 คน ถ้าท่านอาจารย์กุลธรไปไม่ได้อีก 1 คน ทางกองทัพ เขาจะรู้สึกหรือ มองสถาบันฯ อย่างไร ผมบอกกับคุณวรนีย์ว่า ถ้าเหลือผมกับคุณวรนีย์ 2 คน ที่ต้องไปนครศรีธรรมราช ผม จำเป็นต้องแต่งเครื่องแบบข้าราชการไปพบท่านแม่ทัพ แต่ถ้าท่านอาจารย์กุลธรไปด้วย ผมก็จะแต่ชุดซาฟารี ตามปกติไป

ท่านอาจารย์กฤษกรท่านเห็นแก่ประโยชน์ของสถาบันฯ มากกว่าประโยชน์ของตัวเองครับ ท่านจึงตัดสินใจเดินทางไปนครศรีธรรมราช ซึ่งมีหลายคนมาต่อว่าผม ว่าผมบังคับท่านไป จึงทำให้ท่านแพ้ การเลือกตั้ง ถ้าหากท่านแพ้เพราะผม และคิดว่าตำแหน่งอธิการบดีมีนัยยิ่งใหญ่มากกว่าการทำงานให้สถาบันฯ ผมก็ยอมรับผิด แต่ผมยืนยันว่าผมไม่ได้บังคับท่าน และผมก็ไม่มีอำนาจอะไรไปบังคับท่าน ท่านตัดสินใจของท่านเอง ท่านเป็นผู้มีจิตใจสูงและคิดเสียสละเพื่อสถาบันฯ ต่างหาก

และจากผลการเสียสละของท่านอาจารย์กฤษกร และด้วยความกรุณาช่วยเหลือจากท่านแม่ทัพ ภาคที่ 4 และคณะนายทหารทั้งหลาย จึงทำให้กลุ่มอิทธิพลทั้งหลายยุติหรือลดบทบาทลงทันทีอย่างเห็นได้ชัด มีผลทำให้การทำงานของชมพรวรุตหน้า ไปอย่างมากและอย่างรวดเร็ว คณะทำงานภาคสนามและเจ้าหน้าที่จากหน่วยงานอื่นที่เข้ามาทำงานร่วมกับสถาบันฯ เช่น ส.ป.ก. ตำรวจ ป่าไม้ อ่าเภอ ฯลฯ ทำงานอย่างจริงจัง และกล้าจะชนกับกลุ่มผู้ขัดขวางอย่างเต็มที่ นอกจากนี้ทางจังหวัดชุมพร อ่าเภอปะทิว ส.ส. ส.จ. และหน่วยงานต่าง ๆ ต่างก็มีความเข้าใจสถาบันฯ มากขึ้น และให้การสนับสนุนร่วมมือกับสถาบันฯ เป็นอย่างดียิ่ง เกินกว่าที่คาดหมายมากมาย

10 - วิทยาลัยชุมพร

จะเป็นด้วยกำลังหรือจะด้วยอะไรก็ตาม การทำงานของสำนักศึกษาและวิจัยชุมพร ได้ดำเนินก้าวหน้าไปอย่างไม่หยุดยั้ง การเปลี่ยนแปลงได้เกิดขึ้นชนิดอาทิตย์ต่ออาทิตย์ ท่านที่ได้เคยไปชมพรมมาเมื่องานผ้าป่าสามัคคีเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ 2538 ตอนนั้นถ้าท่านไปชมพรมก็จะเห็นว่าเปลี่ยนแปลงไปมาก รัฐบาลของ ฯพณฯ นายชวน หลีกภัย ได้มีนโยบายที่จะขยายการศึกษาออกไปสู่ชนบท ประกอบกับ ฯพณฯ นายถวิล ไพรสณฑ์ รัฐมนตรีว่าการทบวงฯ ในสมัยนั้น ก็มีความคิดที่จะพัฒนามหาวิทยาลัยในภูมิภาคเช่นกัน ทบวงฯ จึงได้ออกหนังสือเวียนแจ้งไปยังทุกมหาวิทยาลัยและทุกสถาบันฯ เพื่อขอทราบว่ามีมหาวิทยาลัยหรือสถาบันใดบ้างที่จะขยายงานวิทยาเขตไปยังภูมิภาค ทาง สจล. ก็ตอบไปทันทีว่า ของ สจล. จะขยายวิทยาเขตไปที่ชุมพร ซึ่งรวมแล้วทุกแห่งจะมี 11 วิทยาเขตด้วยกัน ทบวงฯ จึงได้จัดประชุมเมื่อวันที่ 10 เมษายน 2538 เพื่อรับทราบนโยบายและแนวทางการดำเนินงาน ในวันนั้น สจล. ที่ไปร่วมประชุม มีท่านอธิการบดี อาจารย์ธีรรมณ ผม และคุณวรนัน

ต่อจากนั้น ก็ได้นำเรื่องการขยายวิทยาเขต 11 แห่ง เข้าเสนอ ค.ร.ม. และ ค.ร.ม. ได้มีมติเมื่อวันที่ 20 มิถุนายน 2538 ให้ สจล. จัดตั้งวิทยาเขตชุมพรขึ้นมา ในขณะเดียวกันสถาบันฯ ก็ได้ส่งเอกสารขอจัดตั้งสำนักศึกษาและวิจัยชุมพร เสนอต่อทบวงฯ เช่นกัน โดยเสนอไปที่ทบวงฯ เมื่อวันที่ 13 กรกฎาคม 2538 ทบวงฯ ได้ทำการพิจารณาเมื่อวันที่ 3 สิงหาคม 2538 คณะกรรมการมีมติออกมา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ว่า เนื่องจาก ค.ร.ม. ได้มีมติให้จัดตั้งเป็นวิทยาเขตชุมพรแล้ว ก็ไม่จำเป็นต้องทำเรื่องขอจัดตั้งสำนักศึกษาและวิจัยชุมพรอีก เพราะเป็นการทำงานซ้ำซ้อน ขอให้ดำเนินการจัดตั้งวิทยาเขตเลย โดยให้สำนักเป็นหน่วยงานอยู่ภายใต้วิทยาเขตอีกชั้นหนึ่ง

ส่วนการของงบประมาณแรกเริ่ม สำหรับการดำเนินงานจัดตั้งวิทยาเขต ทบวงฯ เป็นผู้ดำเนินการขอให้ ซึ่งขณะนี้ได้รับแจ้งจากสำนักงบประมาณว่า ในขั้นต้นสำหรับปีงบประมาณ 2539 จะให้วิทยาเขตงบประมาณ 12 ล้านบาท ก็เป็นอันว่าวิทยาเขตชุมพรจะได้งบประมาณมาสนับสนุนในการดำเนินงานปีงบประมาณ 2539 ประมาณ 12 ล้านบาท ผู้กั้นเพื่อการจัดตั้งไว้อีกประมาณ 200 ล้านบาท นอกเหนือจากงบประมาณในส่วนของสำนักศึกษาและวิจัยชุมพรที่ทางสำนักงบประมาณได้แจ้งให้ทราบว่าจะได้ประมาณ 38 ล้านบาท

เป็นอันว่าเริ่มต้นจากสถานีวิจัยการเกษตรประเทว ค่อย ๆ เปลี่ยนแปลงมาเป็นสถานศึกษาและวิจัยชุมพร สำนักศึกษาและวิจัยชุมพร จนกระทั่งสุดท้ายวิทยาเขตชุมพร จะเห็นได้ว่ายังไม่ทันคลอดเลยก็โตเอา ๆ จากการคาดหวังว่าจะมีฐานะเป็นแค่สถานีวิจัยทางการเกษตร ก็เติบโตจนกลายเป็นวิทยาเขต มีฐานะเท่าสถาบันฯ หรือมหาวิทยาลัยแห่งใหม่ขึ้นมา ท่านผู้มีได้ติดตามมาแต่ต้นก็อาจจะงงแน่นอนว่าอะไรของเขาเนาะ เปลี่ยนชื่ออยู่เรื่อย ทำให้นักถึงตัวผมตั้งแต่ พ.ศ. 2521 ตอนที่ผมจบ Ph.D. มาใหม่ ๆ เป็นต้นมา ผมได้เดินเข้าสู่วิชาการ พบปะพูดคุยกับใครก็มักจะถามกันว่าทำงานที่ไหน ผมย้ายที่ทำงานเฉลี่ยแล้วประมาณ 3 ปี/แห่ง 2521 อยู่อยุธยา 2522 อยู่ลำปาง 2523 กลับมาอยู่อยุธยาอีก 2524 อยู่บางพระ 2527 อยู่กาฬสินธุ์ 2529 อยู่สุรินทร์ 2532 กลับไปอยู่บางพระอีก 2534 อยู่ลาดกระบัง 2537 อยู่ชุมพร (ทำงาน) เมื่อถูกถามว่าอยู่ที่ไหนก็เปลี่ยนไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งเขาถามว่าคุณวิทยาอยู่ที่ไหนแน่ พบที่เปลี่ยนที่ จะเห็นได้ว่าผมทำงานครบ 5 ภาคแล้ว (กลางเหนือ ตะวันออก อีสาน และใต้) ทุกแห่งที่ผมไปทำงานผมจะทำใบฐานะหัวหน้ามาโดยตลอด ไม่หน่วยย่อยก็หน่วยใหญ่ และทุกแห่งจะมีปัญหาให้แก้ไขอย่างมากมาย หนักบ้าง เบาบ้าง บางแห่งผมโชคดี บางแห่งผมโชคร้าย เพราะฉะนั้นทุกข์หรือสุขอย่างไร หนักหรือเบาอย่างไร คนดีคนชั่วอย่างไร ผมได้เจอแบบสุดสุดมาแล้วทั้งนั้น แต่สิ่งหนึ่งที่ยังฝังใจอยู่เสมอก็คือ ในระบบราชการ โดยแท้จริงระบบเขาวางไว้ดีแล้ว ระบบเขาส่งเสริมให้คนทำดีและทำเพื่อประโยชน์ของราชการเป็นหลัก ที่มันเลวร้ายก็เพราะคนคุมหรือคนจัดระบบหรือคนในระบบทำให้เลวร้ายไม่เอง ใครว่าระบบหรือระเบียบราชการข้อใดไม่ดีหรือเลว ก็ขอให้ยกมาโต้แย้งกับผมได้ตลอดเวลา อย่าได้พูดหรือบ่นโดยไม่รู้จักต่อไปเลยครับ คนรุ่นหลังเขาจะเข้าใจผิดไปเปล่า ๆ และยิ่งพวกที่อยากออกนอกระบบจนตัวลั่นเป็นผีเข้าทุกวัน ผมยังไม่เห็นได้ตอบคำถามออกมาเลยว่า ระบบราชการมันบิดกันอย่างไร มันหมดทางแก้ไขแล้วใช้ไหม จึงจำเป็นต้องออกนอกระบบ มิใช่เพราะตัวเองไม่มีระเบียบและไม่เข้าใจระบบ ก็เลยอยากออกจากระบบเพื่อไม่ต้องมีระเบียบอีกต่อไป อะไรคือข้อติดขัดหรือความต้องการที่แท้จริงของท่านแน่ และการออกนอกระบบที่แท้จริงอย่างต่างประเทศนั้นเขาทำกันอย่างไร มี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ปรัชญาและวัตถุประสงค์อย่างไร น่าที่จะนำมาเผยแพร่และวิเคราะห์ให้ชัดเจนก่อน และในการทำงาน เพื่อออกนอกระบบนี้ ควรจะใช้บุคคลที่ละได้แล้ว 2 ก็เลิกคือ พวกที่ละจากความโลภ และละจากความเห็นแก่ตัว เข้ามาทำ แบบนี้จึงจะสำเร็จแน่นอน

11. บทสรุป

เมื่อได้อ่านมาถึงตอนนี้แล้ว ท่านทั้งหลายก็พอจะมองเห็นแล้วว่า วิทยาเขตชุมพรมีความเป็นมาอย่างไร มีปัญหาอะไรบ้าง และถ้าท่านจะมีโอกาสเข้าร่วมช่วยเหลือสถาบันฯ ได้อย่างไรบ้าง มีหลายท่านที่เคยคิดว่างานชุมพรเป็นของผมนั้น ก็ควรจะเข้าใจได้ว่าไม่ใช่ของผมนคนเดียว แต่เป็นของคนทั้งสถาบันฯ ผมเป็นคนหนึ่งในบรรดาสมาชิกของ สจล. และบังเอิญผมเห็นช่องทางที่จะช่วยสถาบันฯ ได้มาก และการช่วยงานสถาบันฯ ในส่วนของการพัฒนาสังคมด้านวิชาการ เป็นสิ่งที่ผมชอบอยู่แล้ว เพราะเป็นงานกุศล ช่วยคนที่มีโอกาสน้อยหรือคนที่คอยโอกาส ให้มีโอกาสมากขึ้น เป็นกุศลที่แรงมาก

ชุมพรห่างจากกรุงเทพมหานครประมาณ 500 กิโลเมตร อาจจะไม่ไกลเกินไปสำหรับบางท่าน แต่เมื่อถนน 4 เลนสร้างเสร็จในปี 2540 รถยนต์ก็จะสามารถวิ่งจากสถาบันฯ ไปชุมพรได้ภายในเวลา 6 ชม. เท่านั้นในปี 2541 สนามบินก็จะสร้างเสร็จ ท่านอาจจะเดินทางโดยเครื่องบิน ใช้เวลาเพียง 1 ชั่วโมงเท่านั้น การสอนที่ชุมพรก็ใช้ระบบการสอนแบบทางไกล และระบบการสอนในชั้นเรียน และระบบ V.D.O. เป็นหลัก ถ้าท่านไม่มีเวลาจริง ๆ ท่านก็ทำการสอนโดยการบันทึกเทป V.D.O. หรือสอนผ่านทางดาวเทียม เพียงแต่ท่านจะกรุณาเดินทางไปชุมพรเพื่อช่วยสอนเสริมเพื่อสร้างกุศลเพียงเดือนละ 1 ครั้ง ๆ ละ 2 วัน เท่านั้นก็เพียงพอแล้ว ถือว่าไปพักผ่อนก็แล้วกัน และถ้าหากท่านมีเวลามากท่านก็อาจจะไปอยู่ประจำติดต่อกัน 1-2 เดือน ได้ก็ยิ่งจะดีมากและเป็นกุศลมากด้วย โดยทางสถาบันฯ จะจัดยานพาหนะ ที่พัก และค่าเบี้ยเลี้ยงให้กับท่าน

แต่ถ้าท่านคิดเหมือนบางท่านที่คิดว่าชุมพรไกล เดินทางเหนื่อยได้ไม่คุ้ม ก็เป็นสิ่งที่น่าเสียใจอย่างยิ่ง ผมเคยผิดหวังกับคำพูดของผู้บริหารระดับสูงบางท่าน และอาจารย์บางท่านมาแล้ว ท่านกล่าวว่ามันไกล เดินทางเหนื่อย กันดาร ฯลฯ ทั้ง ๆ ที่บางท่านยังไม่เคยเดินทางไปเลย หรือไปในสมัยพายุเกย์หรือไปแต่ นั่งอยู่แต่ในรถไม่ยอมลงเดินกับเขาเลย ผมได้ฟังท่านผู้บริหารระดับสูงท่านนั้นกล่าวแล้ว ผมหดหู่ใจจริง ๆ รู้สึกสังเวชใจและทศุเรศในการเป็นผู้บริหารของท่านเสียเหลือเกิน อยากเป็นผู้บริหารมีตำแหน่งแต่ไม่มีจิตเสียสละเพื่อสถาบันฯ เลยแม้แต่น้อย แล้วแบบนี้สถาบันฯ จะเจริญได้อย่างไร ท่านผู้บริหารท่านนั้นพูดเหมือนกับว่าคนที่ไปทำงานชุมพรเป็นคนโง่ หรือไม่ก็พวกสติไม่ดีอะไรทำนองนั้น ท่านเชื่อว่าคนฉลาด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คนมีเกียรติ คนสติดี คนซื่อสูง เขาไม่ไปทำให้โรงหอกล่มไม่คุ้ม ผมอาจจะโง่จริงก็ได้ เพราะจบถึง Ph.D. อายุก็ตั้ง 50 ปีไปแล้ว ตำแหน่งทางวิชาการก็เป็นถึงรองศาสตราจารย์ ระดับ 9 ยิ่งอุตส่าห์ไปทบทวน อยู่ได้ เดินทางไปชุมพรเดือนละ 2 ครั้ง ๆ ละ 3-5 วัน แล้วยังไปนอนที่บ้านพัก แทนที่จะนอนโรงแรม ห้องแอร์ ครั้นผมขอมริบว่าโง่ แต่ก็ขอมริบต่อไปถ้าหากว่าความโง่นั้นจะช่วยให้สถาบันฯ และสังคมเกิดความเจริญและพัฒนาขึ้นมา ผมจะไม่ยอมฉลาดเป็นอันขาด ถ้าความฉลาดนั้นจะนำมาซึ่งความเสียหายของสถาบันฯ หรือไม่เกิดผลดีต่อการพัฒนาสังคมแต่อย่างใด

ผมก็ได้แต่คิดและหวังว่า สมาชิก สจล. ที่มีความคิดดี ๆ อยากทำงานให้สถาบันฯ อยากเห็นสถาบันฯ มีความเจริญก้าวหน้าและพัฒนาไปอย่างแท้จริง ยังมีอีกมาก และก็หวังว่าท่านที่มีความคิดดี ๆ เหล่านี้ เมื่อได้อ่านเรื่องราวที่ผมได้เขียนแล้ว คงจะมีความสนใจที่จะเข้ามาร่วมงานกันมากขึ้น ชีวิตของคนเราเกิดมาก็ไม่มีอะไรติดตัวมา ตายไปก็ไม่มีอะไรติดตัวไป ทุกอย่างเป็นความว่างเปล่าทั้งนั้น ละความโลภ ละความเห็นแก่ตัว หันมาเป็นผู้ให้ ผู้สร้างเสียบ้าง แล้วสังคมจะได้เป็นสุขและสงบน่าอยู่มากขึ้น มาเถอะครับงานวิทย์ฯ เขตชุมพรกำลังรอความร่วมมือจากท่านอยู่

ข้อคิด

1. "เมื่อพูดถึงสถาบันฯ เชื่อมั่นว่าทุกคนคิดและหวังที่จะให้สถาบันฯ เจริญก้าวหน้าไปในทางที่ดีงาม แต่ก็ขอให้คิดอย่างเป็นกลางด้วยความเป็นธรรมว่า สิ่งที่ท่านได้ทำมา กำลังทำอยู่ และที่จะทำต่อไปในอนาคต นั้น มันจะนำความเจริญหรือความเสื่อมมาสู่สถาบันฯ"
2. "เมื่อพูดถึงสถาบันฯ ถ้าสมาชิกแต่ละคนคิดและทำความดีให้เกิดประโยชน์ และความเจริญต่อสถาบันฯ เพียงปีละ 1 เรื่องเท่านั้น ภายในระยะเวลา 3 ปี 5 ปี สถาบันฯ ก็ จะเจริญก้าวหน้าอย่างมากมายมหาศาล แต่ในทางตรงกันข้าม ถ้าสมาชิกแต่ละคนคิดแต่จะหาประโยชน์จากสถาบันฯ สถาบันฯ จะเสียหายอย่างไรไม่สนใจ เพียงปีละ 1 ครั้งเท่านั้น ภายในระยะเวลา 3 ปี 5 ปี สถาบันฯ ก็คงจะล่มสลายแน่นอน"